

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 17. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 6. februar 2014
Tidspunkt: Kl. 10.40
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Morten Bødskov (S), næstformand, Jens Joel (S), Jacob Lund (S), Helge Vagn Jacobsen (RV), Holger K. Nielsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Mette Bock (LA) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Beskæftigelsesminister Henrik Dam Kristensen, økonomi- og indenrigsminister Morten Østergaard, udenrigsminister Martin Lidegaard og statsminister Helle Thorning-Schmidt.

Punkt 1. Orientering om kommende EU-dom i sag C-396/13, Sähköalojen ammattiliitto

EUU alm. del (13) – bilag 131 (notat af 2/12-13 om dansk indlæg i sag)

Beskæftigelsesministeren: Jeg vil orientere om den EU-Domstolsafgørelse i sag C-396/13. Sagen omhandler bl.a. forståelsen af begrebet mindsteløn i udstationeringsdirektivet.

Tvisten i hovedsagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt finske lønregler kan finde anvendelse på en gruppe arbejdstagere, der er udstationeret fra et selskab med hjemsted i Polen til at udføre arbejde i Finland. Sagsøgeren i hovedsagen er en finsk fagforening, som repræsenterer en gruppe arbejdstagere, som er udstationeret i Finland. Sagsøgte er et selskab med hjemsted i Polen, der har registreret en filial i Finland. Sagsøgte har indgået aftaler med arbejdstagere i Polen og udstationeret dem i Finland i henhold til direktiv om udstationering. Sagsøgeren baserer sine krav på, at sagsøgte ikke har betalt arbejdstagerne lønnen i henhold til de alment bindende og tidsmæssigt på hinanden følgende kollektive overenskomster på de relevante områder, som gælder for arbejde udført i Finland. Sagsøgte betalte arbejdstagerne en løn på tidsbasis, der efter sagsøgtes opfattelse i vidt omfang svarede til minimumsbeløbet for de kollektive overenskomsters laveste tidslønklasse. Sagsøgte betalte derudover anden kompensation inklusive udgifter til bolig. Sagsøgte betalte ikke dagpenge eller transporttidsgodtgørelse til arbejdstagerne i henhold til de finske kollektive overenskomster. Sagsøgte har påberåbt sig artikel 56 og 57 i TEUF samt udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1.

Jeg kan oplyse, at den danske regering i december 2013 har afgivet skriftligt indlæg i sagen. I den forbindelse blev udvalget orienteret om sagen, og orienteringen findes som et notat, der står som udvalgsbilag 131 i forrige samling. Her kan man dykke endnu mere ned i sagen. Hvis jeg ganske kort skal ridse op, hvad det centrale i sagen er, kan jeg sige,

at den bl.a. handler om, hvordan mindsteløn i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 skal forstås. Det er det spørgsmål, som den danske regering har forholdt sig til i det skriftlige indlæg, der er afgivet. Vi har i regeringens indlæg argumenteret for, at det er op til den enkelte medlemsstat selv at fastlægge, hvad der skal anses for mindsteløn i medlemsstaten. Dermed kan forskellige tillæg være en del af mindstelønnen. Det står i udstationeringsdirektivet, at begrebet mindsteløn defineres i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis. Det er vigtigt, at denne kompetence for medlemsstaterne ikke undermineres, og det er kort sagt det, der er rationalet bag det danske indlæg i sagen.

Når vi efter den 12. februar har haft mulighed for at nærlæse dommen, vil jeg selvfølgelig gerne sende udvalget en orientering om, hvad afgørelsen nærmere går ud på, og hvad den vurderes at kunne få af betydning i en dansk sammenhæng.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3370 (økonomi og finans) den 17. februar 2015

Økonomi- og indenrigsministeren ville forelægge sagen om decharge 2013 til forhandlingsoplæg og de øvrige sager til orientering. Han havde ingen bemærkninger til sagen om det kommende G20-møde. Uden for Økofin-dagsordenen nævnte han sagen om et nyt EU-lån til Ukraine.

1. Investeringsplan for Europa: Kommissionens forslag til en europæisk fond for strategiske investeringer

– *Status*

KOM (2014) 0903, KOM (2015) 0010

Rådsmøde 3370 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (14) - bilag 159 (oversigt med projekter foreslået fra dansk side til overvejelse under investeringsplanen) (fortroligt dtfo.ft.dk) (papiromdelt på KOM (2014) 0903 - bilag 1)

EU-note (14) - E 7 (EU-note af 28/11-14 om investeringsplanen)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 23/1-15, referat foreligger ikke

EUU alm. del (14) – bilag 286 (side 366 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 5/12-14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Formandskabet vil give en status over de tekniske forhandlinger om forslaget om en ny europæisk investeringsfond (EFSI). Der er endnu ikke fremlagt et kompromisforslag, og jeg forventer, at vi vil få lejlighed til at drøfte sagen på ny ved et senere møde. På forrige Økofin var der bred opbakning til forslaget. Et centralt tema i de videre forhandlinger er ledelsen af EFSI (governance), f.eks. om lande skal kunne opnå adgang til EFSI's bestyrelse ved at yde et direkte bidrag. Et spørgsmål er også, om EFSI skal være midlertidig eller permanent. EU-budgettet er også et centralt område i forhandlingerne, herunder spørgsmålet om EU-garantien til EIB og forholdet mellem risiko og afkast på garantien. Et vigtigt spørgsmål er, i hvilket omfang EFSI skal finansieres via EU-budgetprogrammerne Horizon 2020 og Connecting Europe-faciliteten eller om der kan peges på bedre alternativer. Landene lægger generelt vægt på, at EFSI skal finansiere projekter udelukkende udvalgt på baggrund af deres kvaliteter.

Regeringen støtter etableringen af investeringsfonden til fremme af investeringer og vækst i EU. Investeringsfonden kan være et supplement til arbejdet i EU med reformer og styrkelse af rammebetingelser for investeringer samt sikring af sunde finanser. Regeringen er optaget af, at fonden bygger på nogle sunde principper, som understøtter det overordnede formål med fonden. Det gælder f.eks., hvilke projekter fonden skal finansiere, og at risiko og afkast følges ad, også når det gælder offentlige midler. Regeringen lægger vægt på, at EU-budgettets udgiftslofter respekteres, og at finansieringen af fonden sker via omprioriteringer. Det er vigtigt, at omprioriteringerne sker på en måde, så vi så vidt muligt friholder programmer, der allerede bidrager til vækst og beskæftigelse.

Jakob Ellemann-Jensen tilføjede, at det interessante her var, hvor pengene skulle komme fra. Han var enig i ministerens tilgang og i, at man skal friholde områder, som allerede bidrager til vækst og beskæftigelse. Men gør man det? Både i Connecting Europe og Horizon 2020 sniger man hånden ind for at finde midler. Var det hensigtsmæssige steder, de blev taget fra? Og hvad ville konsekvenserne være for danske forsknings- og infrastrukturprojekter?

Mette Bock spurgte, om det var rigtigt, at man diskuterer, om medlemslande kan købe sig til en plads i bestyrelsen ved at yde et direkte bidrag. Det lød grimt i hendes ører. Angående garantistillelsen på de 2,4 mia. euro bad hun ministeren præcisere, hvad Danmark skal. Er den garanti, man stiller, inden for det bidrag, Danmark i forvejen yder, eller er det en yderligere garantistillelse? Udvalget havde for nylig haft et møde med arbejdsgruppens formand, Henning Christoffersen, som havde fortalt om det forberedende arbejde med fonden, og at man ville komme med en rapport med anbefalinger i august. Hun håbede, at systemet ville blive så enkelt, at ansøgerne ikke skal bruge alt for meget tid og energi – som går fra at drive virksomhed – til at få snablen ned i kassen. Hun opfordrede ministeren til at komme tilbage senere på året med mere konkrete meldinger.

Holger K. Nielsen sagde, at det ikke var helt optimalt for Danmark, hvis man, som samlenotatet beskrev det, ville finansiere EFSI med midler fra Horizon 2020 og Connecting Europe-faciliteten. I det hele taget kunne de danske interesser varetages bedre, hvis man finansierede EFSI anderledes. Hvordan var forhandlingsituationen? Hvor stod Danmark? Og hvad var udsigterne med hensyn til finansiering? Støtten til den danske transportsektor og forskellige infrastrukturprojekter ville f.eks. blive reduceret ganske kraftigt.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Mette Bock, at der var tale om en balancegang mellem ønsket om at få pengene hurtigt ud at arbejde og ønsket om at lave et tilpas enkelt system. Det var dog især investorerne, det skulle være ubureaukratisk for. De rigtige projekter skal udvælges, og man skal så finde investorer, der vil drage fordel af, at investeringsfonden tager noget af risikoen. Hastighed og fravær af bureaukrati er i den forbindelse vigtige hensyn.

Regeringens holdning til garantistillelse var, at det ikke skulle få EU's budget til at svulme. Det skal for det første være inden for budgettet. For det andet skal det ikke gå ud over tiltag, der i forvejen forsøger at opnå samme formål – øget vækst og beskæftigelse. Regeringen ønskede flere penge til de søjler, der mest direkte pegede i retning af konkurrence, levende vækst og beskæftigelse. Hvis der tages penge fra forskningssøjlen og Horizon 2020, skal de gerne gå til projekter inden for samme område, som de var tiltænkt. På den måde kan det med den forventede gearing føre til flere forskningsaktiviteter, fordi man tiltrækker private investeringer. Allerede planlagte tiltag, f.eks. inden for Connecting Europe, skal ikke forsinkes eller nedprioriteres. Bl.a. vil regeringen undgå, at transportdelen finansierer mere end sektorens proportionale andel af Connecting Europe-midlerne. Det var stadig uklart, hvordan det skulle finansieres. De

danske prioriteter var som sagt at holde det inden for det nuværende budget, at pengene skal bruges til de formål, de er givet til, og at man ikke skal forhindre andre tiltag for vækst og beskæftigelse.

Governancemodellen var stadig oppe i luften. Regeringen holdt øje med, hvordan lande, der bidrager bilateralt, ville blive stillet. Der var enighed om, at det kun er projekternes kvalitet – og ikke hvilke lande der har bidraget bilateralt – der afgør, om fonden finansierer dem, og det ville regeringen vogte nidkært på. Det var op til hvert enkelt land, om man vil bidrage bilateralt.

Jakob Ellemann-Jensen var med på, at alt ikke var på plads endnu, og at der var mulighed for at tiltrække private midler. Men man regnede jo med at få penge nogle bestemte steder fra. Hvilke konsekvenser ville fonden f.eks. have for Femern-tunnelen? Ville det være relevant med private investorer her?

Lars Barfoed påpegede, at ministeren havde sagt, at der godt kunne være et incitament til direkte bidrag fra medlemsstaterne, og at det derfor kunne udløse en plads i bestyrelsen. Han spurgte igen, hvad ministeren mente om den efter hans mening betænkelige model.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at Connecting Europe-faciliteten potentielt kan støtte Femern Bælt-projektet med 25 pct., men at de seneste rentabilitetsberegninger fra november 2014 var baseret på 18 pct. støtte. Der var endnu ikke truffet nogen beslutninger, men det kunne sagtens være, at det slet ikke vil påvirke EU-støtten til Femernforbindelsen, at man bruger Connecting Europe-faciliteten til garantien, fordi Femernforbindelsen var udpeget af Kommissionen som et af fem prestigeprojekter under Connecting Europes transportsøjle. Danmark søger inden så længe om støtte til projektets anlægsfase. Man havde en berettiget forventning om at få støtten, fordi der allerede var bevilget maksimal støttesats til projekteringsfasen og de forberedende anlægsarbejder fra EU's 2007-2013-projekt svarende til i alt 1,5 mia. kr. Man kunne sørge for, at transportsiden af Connecting Europe ikke holder særskilt meget for. Governancemodellen ville blive den første store diskussion. Her var det afgørende, at støtten kommer til at afhænge af projekternes kvalitet og ikke af, hvilke lande der bidrager bilateralt. Det var der også andre lande, der var opsatte på.

Holger K. Nielsen sagde, at den foreslåede finansiering under alle omstændigheder er problematisk for Danmark. Som han så det, havde Danmark en interesse i at gå imod finansiering med midler fra Connecting Europe-faciliteten. Var regeringen imod det?

Økonomi- og indenrigsministeren gentog, at ingen, så vidt han vidste, mente, at EU's budget skulle øges, så finansieringen ender inden for EU's budget. Omprioriteringerne skal ske sådan, at man i videst muligt omfang friholder programmer, der allerede bidrager til at skabe vækst og beskæftigelse, og så man ikke underminerer projekter, der i forvejen skal bidrage til det, der er fondens formål. Endelig skal pengene anvendes til det, de i forvejen er afsat til. Det kan føre til meraktivitet på de berørte områder, f.eks. forskning.

2. Europæisk semester: Kommissionens årlige vækstundersøgelse 2015 og proceduren for makroøkonomiske ubalancer, varslingsrapport 2015

– *Rådskonklusioner*

KOM (2014) 0902, KOM (2014) 0903, KOM (2014) 0904, KOM (2014) 0906

Rådsmøde 3370 – bilag 1 (sammenotat side 7)

KOM (2014) 0902 - bilag 1 (regeringens notat om det europæiske semester og den årlige vækstundersøgelse 2015)

EU-note (14) - E 8 (note af 3/12-14 fra den økonomiske konsulent om Kommissionens årlige vækstundersøgelse og rapport om varslingsmekanismen)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (14) – bilag 285 (fortroligt dtfo.ft.dk) (side 351, lukket samråd 5/12-14 om Kommissionens vækstanalyse 2015)

EUU alm. del (14) – bilag 286 (side 372, senest behandlet i EUU 5/12-14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Vi skal vedtage konklusioner om Kommissionens vækstundersøgelse og varslingsrapporten under makroudbalanceproceduren. Konklusionerne om vækstundersøgelsen er et input til de anbefalinger, som vedtages af Det Europæiske Råd (DER) den 19.-20. marts, og som landene tager højde for i deres nationale stabilitets- eller konvergensprogrammer og nationale reformprogrammer i april. Konklusionerne ventes at understrege behovet for at fremme investeringer, forbedre det overordnede investeringsklima og styrke landenes gennemførelse af dels strukturreformer, dels vækstvenlig finanspolitisk konsolidering. Der peges på behov for yderligere reformer på bl.a. produkt- og arbejdsmarkedet og behov for udvikling af det indre marked. Reformene er afgørende for at styrke konkurrence, produktivitet og private produktive investeringer og dermed øge vækstpotentialet og skabe job.

Konklusionerne om varslingsrapporten er et input til Kommissionens dybdegående analyser af 16 udvalgte lande med potentielle ubalancer. Danmark er ikke udpeget til en dybdegående analyse. Økofin ventes at tilslutte sig Kommissionens udpegning af de 16 lande. Konklusionerne peger på, at der er fremskridt i mange EU-lande med korrektion af ubalancer, herunder hvad angår betalingsbalanceunderskud og svag konkurrenceevne. Der peges imidlertid også på, at der er behov for yderligere fremskridt med henblik på at håndtere ubalancer, herunder høje private og offentlige gælds niveauer og høj udlandsgæld. Konklusionerne understreger behovet for at adressere de væsentligste udfordringer og klart skelne mellem lande med forskellige udfordringer. Regeringen forventer at kunne støtte konklusionerne.

Holger K. Nielsen spurgte, om situationen i Grækenland ville blive diskuteret.

Nikolaj Villumsen henviste til den debat, der foregår i Europa, om EU's stramme sparepolitik, der mildest talt ikke har været en succes. De kriseramte lande har en tårnhøj arbejdsløshed og en gæld, der i forhold til deres BNP er voksende. Der skal gang i hjulene. BRIC-landene, som det for nogle år siden så ud til, at man kunne sælge alle sine produkter til, stagnerer også økonomisk. For Danmarks og de kriseramte landes skyld opfordrede han til at indtænke et menneskeligt aspekt i den økonomiske politik. Når der kommer tuberkuloseepidemier i et EU-land som i Grækenland, hvor man har indstillet vaccinationen, er det farligt for alle. Det var på tide at genoverveje, om de krav, man stiller i de europæiske semestre, er økonomisk og menneskeligt fornuftige.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at det var ikke på rådsmødedagsordenen, men at der var topmøde i eurogruppen i den kommende uge. Danmark deltog naturligvis ikke, men i afrapporteringen ville der måske blive orienteret om det europæiske semester og Grækenland. Ministeren advarede Nikolaj Villumsen mod at gøre diskussionen endimensionel. Han havde mødtes med ambassadøren fra det nuværende lettiske formandskab. Letland har haft store udfordringer med krisen og tårnhøj arbejdsløshed, men står nu som rollemodel. Hvis reformer virkelig førte til høj arbejdsløshed, ville den danske arbejdsløshed ikke ligge på 5 pct. – omtrent halvdelen af EU-gennemsnittet. Danmark har arbejdet sig ud af en EU-henstilling med den rette kombination af højt offentligt investeringsniveau, ansvarlig økonomisk politik og strukturreformer. Det er snarere fraværet af reformer, der har været problemet. Det var vel alles, også Grækenlands, ambition at komme ud af krisen og få økonomisk stabilitet.

Lars Barfoed gik ud fra, at regeringen ville fortsætte den restriktive økonomiske linje, også selv om der var kommet en ny regering i Grækenland, der vil tilsidesætte enhver økonomisk ansvarlighed. Det kan føre til nye kaotiske forhold på de finansielle markeder. Den restriktive linje er den eneste måde at genvinde vækst og beskæftigelse på.

Nikolaj Villumsen påpegede, at repræsentanter for Den Internationale Valutafond (IMF) havde sagt, at man havde undervurderet niveauet af korrupsion og mangelfuld skatteindkrævning, overvurderet effekten af at privatisere statslige værdier og overset de sociale konsekvenser af de krav, man stiller. Det var meget på linje med, hvad den nye græske regering siger, og IMF er jo ellers ikke kendt for at være specielt venstreorienteret. Forhåbentlig ville man få de rigeste grækere til at betale skat og få gjort op med korrupsionen. I Grækenland var der en recession på 25 pct., og derfor var gælden steget helt ekstremt i forhold til BNP. Det var svært at se den hidtidige indsats som en stor succes. Grækerne havde sagt, de ikke ville låne flere penge, men gerne finde en realistisk måde at afbetale på. ECB havde afvist at give lån til de græske banker; det var en ret voldsom revolverpolitik. Det kunne også gå ud over dansk økonomi og danske arbejdspladser på længere sigt, hvis man insisterer på en politik, der medfører recession. Nikolaj Villumsen forstod ikke, hvorfor ministeren fremhævede Letland som positivt eksempel, når 10 pct. af befolkningen var flyttet fra Letland siden 2010. Den form for folkevandring kan også lægge et pres på danske løn- og arbejdsforhold.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at alle anerkender, at der var kommet en ny regering i Grækenland, og at regeringen glædede sig til at møde sine nye kolleger. Men Grækenland har stadig de samme udfordringer og forpligtelser. Det var ikke omverdenens skyld, at Grækenland kom i økonomisk uvejr. Grækenland fik hjælp og har fortsat brug for hjælp, og den hjælp kommer selvfølgelig med betingelser, man ikke bare kan frasige sig. Ministeren havde ikke hørt andet end opbakning til den nye regerings intentioner om at bekæmpe korruption og sikre, at alle betaler skat, hvilket kunne bidrage til at løse nogle af de økonomiske udfordringer. Ingen ønsker Grækenland noget ondt, der var bare en grundlæggende uenighed om, hvorvidt reformer er en del af problemet eller en del af løsningen. Regeringen mener, som den plejer, at reformer er en del af løsningen, og at problemerne skyldes, at man ikke havde lavet reformer i tide.

Holger K. Nielsen sagde, at ingen var uenige i, at reformer er en del af løsningen. Grækenland har været et af de mest misrøgtede lande i Europa gennem mange år, det var det, den nye regering ville tage fat på. Det handler om, hvilke reformer der skal laves. Den nye græske regering tager fat på klientelismen, korruptionen, den manglende skatteindkrævning og andre mangeårige dårligheder; det skal den anerkendes for. Ingen af de gamle partier havde ønsket det, fordi de var så fedtet ind i det hele. Holger K. Nielsen ville ikke kloge sig på den nye regerings løsningsmuligheder på gældsproblematikken, men han mente, det var vigtigt at finde nogle politiske løsninger, så det hele ikke var op til ECB. Man må finde en ordentlig løsning og belønne den nye regering for at ville løse problemerne.

Nikolaj Villumsen undrede sig over, at den danske regering har været så positiv over for de tidligere græske regeringer. Ved valget i 2012 håbede nogen endda, at det konservative parti i Grækenland, som er mestre i korruption, skulle vinde. Der var uden tvivl behov for forandringer. Men det var interessant, at da formanden for eurogruppen havde tilbudt Grækenland 7 mia. euro i lån, havde Grækenland takket nej, fordi de ikke ville blive ved med at leve for lånte penge, men i stedet finde en realistisk afbetalingsordning. Han var bekymret over, at ECB var begyndt at straffe den græske regering ved at stoppe med at give lån til de græske banker, endnu før den danske regering overhovedet havde mødt den nye græske. Det var demokratisk problematisk. Det græske valgresultat så Nikolaj Villumsen som en demokratisk test, og han håbede, ministeren var enig i, at man bør have nogle politiske drøftelser, før man uddeler tørre økonomiske tæsk.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at regeringen spændt ville følge eurotopmødet hjemmefra, da man jo ikke deltager i det. Han var ikke fornærmet over ikke at have stået øverst på besøgslisten for sin nye græske kollega, hvis interesser nok var bedre varetaget ved at besøge eurolandene. Alle bakkede op om bekæmpelse af korruption og skatteopkrævning, spørgsmålet var, hvorvidt Grækenland skulle leve op til sine forpligtelser. Det var sympatisk ikke at ville leve for lånte penge, men så vidt han forstod på den græske finansminister, vil der gå et stykke tid, før Grækenland kan leve op til det. Man har brug for hjælp i en overgangsperiode, og det er det, man skal finde ud af. For ECB handlede det mere om deres almindelige retningslinjer for investeringer end om

krigsførelse. Sagen var uden tvivl vigtig, men den handlede også om en række andre lande, der har levet op til deres forpligtelser. Nogle er kommet ud på den anden side, nogle er i gang med det, og så er der Grækenland, der har gjort noget, men har et stykke vej endnu. Man måtte ikke isolere det til kun at handle om Grækenland.

3. Opfølgning på G20-møde den 8.-10. februar 2015

– *Orientering fra formandskabet og Kommissionen*

Rådsmøde 3370 – bilag 1 (samlenotat side 13)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EEU 23/1-15, referat foreligger ikke

Økonomi- og indenrigsministeren nævnte ikke dette punkt.

FO 4. Revisionsrettens årsberetning om budgetgennemførelsen i 2013

– *Henstilling*

Rådsmøde 3370 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Økonomi- og indenrigsministeren: Rådet forventes at vedtage sin henstilling til Europa-Parlamentet om at give decharge til Kommissionen, det vil sige at godkende Kommissionens budgetgennemførelse for 2013. Det er Parlamentet, der træffer afgørelse om decharge til Kommissionen, hvilket forventes at ske i april 2015. Rådets henstilling indgår som en del af Parlamentets beslutningsgrundlag. Rådets henstilling er udarbejdet med udgangspunkt i Revisionsrettens årsberetning om budgetgennemførelsen i 2013. I udkastet til henstillingen anbefaler Rådet, at der gives decharge til Kommissionen for gennemførelsen af budgettet i 2013. Derudover indeholder henstillingen en lang række generelle og sektorspecifikke anbefalinger og bemærkninger. Kommissionen skal efterfølgende træffe foranstaltninger til at efterkomme bemærkningerne i såvel Parlamentets afgørelse som Rådets dechargehenstilling.

I revisionserklæringen giver Revisionsretten for syvende år i træk en positiv erklæring om regnskaberne rigtighed. På samme vis gives en positiv erklæring om de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed for indtægterne, indgåede forpligtelser på alle udgiftsområder og betalingerne på udgiftsområdet for administrationsudgifter og dertil knyttede udgifter. Revisionsretten har dog heller ikke i år set sig i stand til at give en positiv erklæring for de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed som helhed. Retten afgiver således en negativ erklæring om de underliggende betalinger på seks ud af syv udgiftsområder, hvor der skønnes at være fejl i over 2 pct. af betalingerne. Fald i fejlraten på 4 af udgiftsområderne opvejer en marginal stigning i fejlraten på regionalpolitikken samt stigninger på udgiftsområderne for administration og forskning. Samlet set vurderer Revisionsretten, at den mest sandsynlige fejlrate er faldet marginalt fra 4,8 pct. i 2012 til 4,7 pct. i 2013.

Regeringen finder det tilfredsstillende, at Retten for syvende år i træk har afgivet en positiv erklæring uden forbehold om Kommissionens regnskabsaflæggelse. Regeringen finder det også tilfredsstillende, at Revisionsretten afgiver en positiv erklæring om de underliggende transaktioner og betalinger vedrørende EU's egne indtægter og udgiftsområdet administrationsudgifter og dertil knyttede udgifter. Det er naturligvis værd at glæde sig over, at fejlraten er faldet marginalt i 2013, men det er utilfredsstillende, at Retten har måttet afgive en negativ erklæring om seks ud af syv udgiftsområder, og at den samlede estimerede fejlrate fortsat ligger et godt stykke over væsentlighedstærsklen på 2 pct. Derfor er der fortsat behov for at nedbringe fejlraten. Det har også været målet i forhandlingerne at fastholde fokus på nedbringelse af fejlraten gennem regelforenkling og bedre kontrol. Dertil kommer, at regeringen har prioriteret et styrket fokus på, at EU-budgettet skal skabe resultater og merværdi.

Konkret er der betydelige danske fingeraftryk i Rådets henstilling, hvor danske prioriteter er klart afspejlet. Det drejer sig bl.a. om

- fokus på, at medlemslandene styrker indsatsen for at forbedre kontrollerne på landeniveau
- opretholdelse af fokus på Kommissionens stringente anvendelse af finansielle korrektioner, som er et vigtigt instrument i beskyttelsen af EU's budget
- øget fokus på nødvendigheden af, at Kommissionen og medlemslandene udnytter alle muligheder for regelforenkling i de nye udgiftsprogrammer i 2014-2020, herunder at man undgår overimplementering
- øget fokus på, at EU-støttede projekter skal føre til resultater og skabe EU-merværdi; hele dagsordenen om bedre anvendelse af EU-midler er ligeledes blevet styrket med en klar henvisning til, at dette skal føde ind til midtvejsevalueringen i 2016 af den flerårige finansielle ramme for 2014-2020.

Regeringen mener derfor, at mange af de rigtige tiltag er med i udkastet til Rådets henstilling, men det er klart, at kompleksiteten i EU-systemet betyder, at resultaterne ikke viser sig fra den ene dag til den anden. Det betyder, at en stor del af problemløsningen ligger i den nye lovgivning og de handlingsplaner, der er under implementering lige nu, og at den fulde effekt af forenkling- og kontroltiltagene først vil være tydelig om nogle år. Her vil jeg gerne minde om, at Revisionsrettens årsrapport omhandler 2013, som var det sidste år i den gamle flerårige finansielle ramme (MFF). I forhandlingerne om MFF'en 2014-2020 har fokus været på regelforenkling. Da vi altså diskuterer decharge for 2013, ser vi af gode grunde ikke effekten af denne regelforenkling endnu. Det er på denne baggrund regeringens indstilling, at vi fra dansk side tilslutter os Rådets henstilling til Parlamentet om, at der gives Kommissionen decharge for budgetgennemførelsen i 2013.

Jakob Ellemann-Jensen var enig i, at det var kritisabelt og utilfredsstillende, at man på så mange og så relevante områder finder fejl. Man kunne godt være mere hård i retorikken. Han var med på, at det var kompliceret, men det var der to løsninger på: Enten må man forenkle proceduren, eller også må man sætte nogle mere talentfulde og/eller hæderlige personer til at udføre arbejdet. Det syntes han man skulle sige højt. Venstre støttede regeringens forhandlingsoplæg og grundlæggende tilgang.

Mette Bock tilsluttede sig regeringens forhandlingsoplæg og kritiske tilgang til revisionsrettens beretning. Kunne man gøre noget ved det delte ansvar mellem Kommissionen og medlemslandene? Delt ansvar er altid dårligt, og måske kunne en del af tingene med fordel håndteres af medlemslandene selv. Det værste, der kunne ske, var, hvis man forsøgte at løse problemerne med endnu mere bureaukrati. Forenkling var nok vejen frem.

Holger K. Nielsen sagde, at Socialistisk Folkeparti støttede forhandlingsoplægget. Der var grund til de kritiske bemærkninger, men sådan havde det jo altid været. En del af problemet var, at der er delt ansvar på en række områder. Ministeren måtte se nogle af kollegerne i Rådet i øjnene og fortælle, hvad det er, de ikke gør godt nok, f.eks. på landbrugs- og landdistriktsområdet. Han var ret sikker på, at der foregår en rimelig kreativ kontrol visse steder i Europa: Det var vigtigt at få frem, så det kunne ændre sig.

Nikolaj Villumsen sagde, at Enhedslisten ikke kunne støtte forhandlingsoplægget, fordi fejlene var så mange, og fordi partiet mente, at budgettet grundlæggende forvaltes forkert.

Pia Adelsteen gav Holger K. Nielsen ret i, at fejlraten altid havde været høj, men det blev det ikke bedre af. Man kunne selvfølgelig ikke se regelforenklingsens effekt på 2013-regnskabet, men hun håbede, det ville komme. Hun var bekymret over stigningen i fejlraten på området for forskning og andre interne politikker. Danmark havde netop været med til at prioritere, at der skulle bruges flere penge på forskningsområdet. Desværre havde man også i Danmark set uheldige historier om misbrug af forskningsmidler. Havde ministeren nogen kommentarer til det? Det er vigtigt, at pengene til disse prioriterede områder kommer det rigtige sted hen.

Økonomi- og indenrigsministeren takkede for opbakningen til forhandlingsoplægget. Han garanterede for, at regeringen havde holdt den kritiske fane højt, og som sagt havde man sat sit præg på de bemærkninger, der kommer til at ledsage indstillingen. Han svarede Pia Adelsteen, at der var stort fokus på regelforenklingsområdet på forskningsområdet, hvor han selv havde haft fornøjelsen af at lede forhandlingerne om Horizon 2020 under det danske formandskab. Han håbede, det førte til noget.

Ministeren turde ikke på stående fod sige, at det ville føre til mere korrekte betalinger at lægge ansvaret ud til medlemslandene. Han svarede Holger K. Nielsen, at det ikke altid er de føderale regeringer, der fordeler pengene, og derfor var det ikke sikkert, at de ansvarlige sidder med til rådsmøderne. Som Mette Bock var inde på, vil man gerne have en balance mellem hurtige og ubureaukratiske processer, men det kan gå ud over de kontrolforanstaltninger, der er indført for at undgå fejl. Han håbede, at forenklingsbestrebelse i forbindelse med den nye finansielle ramme ville virke, og at presset fører til, at talenterne sættes yderligere i sving for at nedbringe fejlraten. Man kunne glæde sig over, at der var sket et fald i den samlede fejlrate, selv om det med det nuværende tempo ville tage nogle år, før man kommer ned på de acceptable to procent. Det ville blive spændende at se på 2014-budgettet, om forenklingen havde virket.

Formanden konstaterede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde ytret sig imod det.

5. Retningslinjer for EU's 2016-budget

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3370 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Økonomi- og indenrigsministeren: Det er fast procedure, at Økofin drøfter de overordnede retningslinjer for næste års EU-budget, inden Kommissionen fremlægger sit budgetforslag. Det ventes påpeget, at 2016-budgettet skal afspejle de konsolideringsbestræbelser, der pågår i medlemslandene. Man forventer også, det bliver understreget, at Kommissionen har et ansvar for at overholde det vedtagne budget. Det er også forventningen, at retningslinjerne vil understrege behovet for, at Kommissionen præsenterer så præcise og retvisende skøn som overhovedet muligt. Udsving i medlemsstaternes EU-bidrag, der skyldes tekniske justeringer, skal også varsles så tidligt som overhovedet muligt.

Vi er fra dansk side enig i disse elementer. Jeg forventer i øvrigt, at der vil være opbakning fra alle medlemslande til retningslinjerne.

6. Første rapport fra højniveaugruppen for EU's egne indtægter

– Status

Rådsmøde 3370 – bilag 1 (sammenfatning side 18)

Økonomi- og indenrigsministeren: Mario Monti vil præsentere den første rapport fra højniveaugruppen om EU's egne indtægter. I rapporten gives der en status over arbejdet med forslag til forbedringer af EU's nuværende indtægtssystem. Indtil videre har højniveaugruppen identificeret en række brede kriterier for en eventuel reform af EU's nuværende indtægtssystem. Højniveaugruppen har også identificeret 20 spørgsmål, som skal adresseres yderligere i den næste rapport. Det er ikke min forventning, at rapporten vil give anledning til drøftelser på mødet. Højniveaugruppen vil nu fortsætte sit arbejde med konkrete forslag til revision af EU's indtægtssystem. Det er min forventning, at den vil fremlægge sin endelige rapport ultimo 2015/primus 2016. Herefter skal anbefalingerne fra højniveaugruppen drøftes af alle de nationale parlamenter ved en konference i 2016. Det er jo de nationale parlamenter, der har det endelige ord, når det gælder EU's indtægtssystem.

Folketinget godkendte f.eks. kort før jul EU's nye indtægtssystem, der giver en rabat til Danmark på 1 mia. kr. om året. Regeringen hilser den første rapport fra højniveaugruppen velkommen og tager status til efterretning. Ligesom alle de øvrige budgetansvarlige medlemslande ønsker regeringen ikke på nuværende tidspunkt at indgå i drøftelser om en evt. kommende reform af EU's indtægtssystem. Det skyldes især, at regeringen ikke vil politisere højniveaugruppens arbejde. Højniveaugruppen er primært et analytisk forum, der skal komme med uafhængige og objektive anbefalinger.

Når højniveaugruppens endelige anbefalinger foreligger, vil regeringen tage stilling til forslagene. Regeringen er meget positiv overfor tanken om, at nationale parlamenter involveres i drøftelserne om en reform af EU's indtægtssystem. Tæt involvering af nationale parlamenter kan være nøglen til en retfærdig og gangbar reform af EU's nuværende meget komplicerede indtægtssystem.

7. Makrofinansiel assistance fra EU til Ukraine

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (økonomi og finans) den 17. februar 2015, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2015) 0005

Rådsmøde 3370 – bilag 3 (supplerende samlenotat)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen har foreslået et nyt lån fra EU til Ukraine på 1,8 mia. euro i form af såkaldt makrofinansiel assistance (MFA). Sagen er ikke på dagsordenen for Økofin, men der er nu forventning om snarlig enighed mellem landene på teknisk niveau, og der skal herefter opnås enighed med Parlamentet. Det nye lån ydes i tillæg til de allerede besluttede lån på godt 1,6 mia. euro. Ukraine har et ekstra finansieringsbehov, som ifølge IMF udgør 15 mia. USD. Behovet kan dækkes via yderligere IMF-lån og EU-lån samt bilaterale lån fra lande uden for EU. IMF ventes snart at foreslå et nyt og større lån til Ukraine. Der er betydelige risici ved lån til Ukraine i den aktuelle situation, særlig risici for, at Ukraine ikke er stand til at tilbagebetale lånene. IMF og EU er opmærksom herpå og søger at minimere dem.

Betingelserne for EU's lån til Ukraine ventes at fokusere på reformer, bedre styring af de offentlige finanser og bekæmpelse af korruption. De nuværende IMF- og MFA-programmer er nogenlunde på sporet. Ukraines reformproces vanskeliggøres dog af konflikten i landet. EU-landene ventes at gøre det klart, at man er parat til yderligere MFA-lån til Ukraine. Regeringen ønsker at bistå Ukraine i en vanskelig politisk overgangsperiode og at bidrage til politisk og økonomisk stabilisering, demokratisk udvikling og reformer i Ukraine. Regeringen støtter forslaget om 1,8 mia. euro i MFA-lån til Ukraine og er indstillet på at overveje yderligere EU-lån til Ukraine, hvis der viser sig behov for det. Regeringen ser gerne, at MFA-lånet finansieres via omprioriteringer, og ikke – som det er foreslået – delvis via merudgifter på EU's budget.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at der var betydelige risici ved at låne penge til Ukraine, men det var der også ved ikke at gøre det. Han var enig i ministerens afvejning; man skulle være klar til at låne penge ud – og forberedt på, hvad konsekvenserne kan være.

Holger K. Nielsen sagde, at hvis Grækenland var slem at låne ud til, var Ukraine langt værre. Hvilke krav og kontrolforanstaltninger ville følge med lånet? Er det Kommissionen, der skal på daglige eller ugentlige kontrolbesøg? Hvilke specifikke krav er der til at gøre noget ved korruptionen? Penge sendt til Ukraine går ofte direkte i lommerne på de oligarker, der har magten i landet. Hvordan vil man forhindre det?

Nikolaj Villumsen spurgte, hvad der lå i lånet til Ukraine. Der er kæmpestore problemer med manglende overholdelse af demokrati og menneskerettigheder i Ukraine, der desværre stadig minder mere om et oligarki end et demokrati. Lånet var en oplagt mulighed for at stille krav om overholdelse af menneskerettighederne og demokratiske reformer. Ukraine befinder sig i en svær situation, men det er vigtigt at stå fast på

grundlæggende demokratiske principper.

Økonomi- og indenrigsministeren var glad for udvalgets realistiske tilgang. Lånet indebærer bestemt en risiko, men det ville det også gøre at lade være. Der er en stor velvilje til den tilgang i kredsen. Lånet ledsages af betingelser om reformer, bedre styring af de offentlige finanser og bekæmpelse af korruption, men grundlæggende var meningen at bidrage i en vanskelig overgangsperiode til politisk økonomisk stabilisering. De 1,8 mia. euro skal af sted hurtigst muligt.

8. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 3. Rådsmøde nr. 3367 (udenrigsanliggender) den 9. februar 2015

Udenrigsministeren ville forelægge de væsentligste sager som er på rådsmødet vedrørende udenrigsanliggender til orientering.

1. Afrika

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3367 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Udenrigsministeren: På rådsmødet vil vi have en strategisk drøftelse af EU's forhold til Afrika. Afrika spiller en voksende rolle i den globale verdensorden – både politisk og økonomisk. Samtidig er dele af kontinentet fortsat præget af konflikter og skrøbelighed med alvorlige konsekvenser for befolkningen – ikke blot i regionen, men også i Europa – bl.a. i form af en voksende migration og grænseoverskridende sikkerhedstrusler. Selv om en række afrikanske lande har oplevet imponerende vækstrater, er uligheden også en stor udfordring. Udviklingen i Afrika gør, at EU i stigende grad har en interesse i at styrke relationerne til det afrikanske kontinent. Jeg er derfor glad for, at jeg havde mulighed for at deltage i Den Afrikanske Unions topmøde i Etiopien i sidste uge, hvor jeg mødte en lang række afrikanske kollegaer. Her drøftede vi nogle af de udfordringer, vi har en fælles interesse i at løse, herunder terrorbekæmpelse og klimadagsordenen.

Drøftelsen på rådsmødet den 9. februar forventes struktureret omkring tre hovedtemaer. Det første er sikkerhed og stabilitet med fokus på støtte til afrikanske konflikthåndteringsindsatser. Det andet er udvikling, herunder jobskabelse og investeringsklima, og det tredje er partnerskaber, herunder med afrikanske organisationer som Den Afrikanske Union.

Fra dansk side har vi i mange år støttet udviklingen af den afrikanske sikkerhedsarkitektur med henblik på at styrke Afrikas egen evne til at håndtere konflikter. Eksempelvis støtter vi Den Afrikanske Unions militære indsats i Somalia sammen med EU. Derudover er vi både på Afrikas Horn og i Sahelområdet dybt involveret i kampen mod den voldelige ekstremisme, der i disse år destabiliserer mange af landene i Afrika. Under Den Afrikanske Unions topmøde i sidste uge var jeg vært for en middag med nøglepartnere i Afrika om bekæmpelsen af voldelig ekstremisme. Her spiller EU også en vigtig rolle, og det skal EU fortsætte med. Udvikling – herunder jobskabelse og investeringer – er en vigtig forudsætning for fred og stabilitet i landene og for at øge velstand og vækst. Det er også et område, hvor Danmark har mange års erfaring, og hvor vi sammen med EU og andre lande kan spille en vigtig rolle. Danmark har også lagt vægt på, at i det øgede klimadiplomati, som EU har besluttet sig for, vil en alliance med Afrika og de fattigste lande, LDC'erne, udgøre et vigtigt indsatsområde. Det håber vi vil ske, både for Danmark og for EU.

Sidst, men ikke mindst, har vi fra dansk side en stærk tradition for at prioritere tætte partnerskaber med afrikanske organisationer. Det gælder ikke mindst Den Afrikanske Union og de regionale organisationer i Afrika, som vi bl.a. har støttet i forbindelse med styrkelsen af den afrikanske sikkerhedsarkitektur og den regionale økonomiske integration. EU og Danmark skal også fremadrettet støtte op om de afrikanske landes ejerskab.

Jeg vil på rådsmødet fremhæve EU's rolle i forhold til at skubbe udviklingen i den rigtige retning. Samtidig vil jeg understrege den vigtige rolle, EU spiller i koordineringen af medlemslandenes indsats, og fortsat arbejde for, at samspillet mellem EU's og medlemsstaternes indsatser bliver styrket.

Jakob Ellemann-Jensen gik ind for en fælles tilgang og for samtænkningen af politikområder og medlemslandenes indsatser. Forsvarsundtagelsen var også her en udfordring for Danmark. Hvad ville den betyde for Danmarks muligheder for at deltage?

Udenrigsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at der uden tvivl var indsatser i Afrika, hvor Danmark kunne have en interesse i at deltage i samtænkning med de øvrige EU-indsatser, også på det sikkerhedspolitiske område, som man er afskåret fra i dag. Det gælder både i Mali og i Den Centralafrikanske Republik. Man finder andre måder at være aktiv på, men samordning mellem de forskellige landes indsatser giver meget mening.

2. Libyen

- *Politisk drøftelse/Rådskonklusioner*
Rådsmøde 3367 – bilag 1 (samlenotat side 4)
Udvalgsmødereferat:
Senest behandlet i EEU 16/1-15, referat foreligger ikke

Pkt. 2-4 blev behandlet under et.

3. Yemen

- *Politisk drøftelse/Rådskonklusioner*
Rådsmøde 3367 – bilag 1 (samlenotat side 6)
Udvalgsmødereferat:
EEU alm. del (13) – bilag 302 (senest behandlet i EEU 7/2-14, punktet blev ikke omtalt)

Pkt. 2-4 blev behandlet under et.

4. Irak og Syrien

- *Politisk drøftelse*
Rådsmøde 3367 – bilag 1 (samlenotat side 8)
Udvalgsmødereferat:
Senest behandlet i EEU 12/12-14, referat foreligger ikke

Udenrigsministeren: På rådsmødet mandag vil vi også drøfte Libyen og EU's muligheder for at bidrage til en løsning på konflikten. Drøftelsen blev udskudt på det sidste ordinære møde i Rådet. Derudover vil der være en præsentation af den længe ventede regionale strategi for Irak, Syrien og ISIL, ligesom udenrigsrepræsentanten ventes at rejse spørgsmålet om mulighederne for bedre EU-koordination af medlemslandenes bidrag på det militære og sikkerhedspolitiske område til Irak. Endelig forventes vi kort at berøre situationen i Yemen – der er stærkt bekymrende – og EU's muligheder for at bidrage til en løsning her.

5. EU's prioriteter i FN's menneskerettighedsfora i 2015

- *Rådskonklusioner*
Rådsmøde 3367 – bilag 1 (samlenotat side 11)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

6. Ukraine

– *Vedtagelse/(Evt.) politisk drøftelse*

Rådsmøde 3367 – bilag 2 (supplerende samlenotat side 2)

Udvalgsmødereferater:

Senest behandlet i EUU 27/1-15 – referat foreligger endnu ikke

EUU alm. del (13) - bilag 610 (fortroligt) (skriftlig forelæggelse

(FO) (papiromdelt på Rådsmøde 3330 - bilag 3, dtfo.ft.dk)

Udenrigsministeren: Afhængigt af udviklingen i Donbas henover weekenden kan Ukraine også komme på dagsordenen på mandag. Udviklingen i Østukraine er fortsat dybt bekymrende, men der er ikke sket afgørende nyt siden vores drøftelse i sidste uge. Så jeg vil gøre det kort og ser som altid frem til at høre jeres overvejelser.

På EU-udenrigsministermødet i sidste uge blev vi som bekendt enige om at udvide EU's målrettede sanktioner mod personer og enheder. På mandag vil vi vedtage den endelige udvidelse, som jeg forventer både vil omfatte ukrainske og russiske navne. I sidste uge blev vi også enige om en 6-måneders forlængelse af de eksisterende målrettede sanktioner, så de nu løber frem til september 2015. Endelig blev vi enige om at give den Fælles Udenrigstjeneste og Kommissionen i opdrag at fortsætte forberedelsen af evt. yderligere tiltag – herunder en stramning af de økonomiske sanktioner – så EU med kort varsel kan beslutte at øge sanktionspresset, hvis man ønsker det. Hermed fik EU både sendt et klart signal til Rusland og bibeholdt kort på hånden frem mod det uformelle møde i Det Europæiske Råd den 12. februar, hvor Ukraine også vil blive drøftet.

Det er ingen hemmelighed, at nogle lande i lyset af optrapningen i Ukraine gerne havde set en stærkere reaktion fra EU. I den modsatte ende af spektret havde andre lande gerne set en mildere linje. Derfor er jeg glad og tilfreds med, at det endnu engang lykkedes at finde en fælles position. Enigheden i EU om sanktionslinjen er faktisk stærkere end sit ry. 16 gange i 2014 stod EU sammen om at skærpe sanktionerne – også når det gjorde ondt på os selv. I sidste uge stod vi sammen for 17. gang. Den enighed er vores største styrke. Derfor er det afgørende, at vi værner om den.

Hvis udviklingen i Donbas spidser endnu mere til, vil vi drøfte situationen på mandag. I så fald vil jeg fremhæve tre centrale pointer:

For det første må EU stå klar til at stramme sanktionerne, hvis situationen tilsiger det. Rusland skal være klar over, at denne trussel er troværdig.

For det andet er der et akut behov for en våbenhvile – selv en midlertidig indstilling af kampene – så udsatte civile kan forlade kampzonen i sikkerhed. De civile tabstal stiger dagligt. Uanset om parterne ikke kan blive enige ved forhandlingsbordet, har de alle – både Ukraine, separatisterne og Rusland – et medansvar for at undgå civile tab. De bør i første omgang og som et minimum kunne blive enige om en humanitær korridor, så civile kan komme ud og nødhjælpen kan nå frem. Ritzau melder her til morgen, at parterne angiveligt er enige om en humanitær våbenhvile i 7 timer i dag omkring Debaltseve, hvor de

hårdfeste kampe har udfoldet sig de seneste dage. Lad os håbe, at det holder stik, og at parterne kan enes om en humanitær våbenhvile langs hele fronten.

For det tredje må vi – trods udfordringerne – holde fast i Minskaftalen. Flere iagttagere har travlt med at skrive gravtaler om Minskprocessen. Men gør vi først det, sænker vi kravene til Rusland og separatisterne. Og så står Ukraine afgørende svækket ved forhandlingsbordet. Parterne skrev under på en aftale i september. Den aftale forpligter. Derfor må vi fastholde presset på Rusland og vedvarende arbejde for en fuld implementering af Minskaftalen. Vi ved alle sammen, at den eneste holdbare vej ud af konflikten er fortsat en politisk løsning.

Ud fra vores oplysninger kan jeg bekræfte forlydender om, at Merkel og Hollande præsenterede Porosjenko for et aftaleudkast i Kijev i går. Vi har ikke mange detaljer om udkastet eller drøftelserne. Kortene holdes tæt ind til kroppen, både i Berlin, Paris og Kijev. Udkastet skulle bygge på Minskaftalen og samtidig forsøge at komme udenom de aktuelle blokeringer, som bl.a. går på placeringen af kontaktlinjen mellem parterne i Østukraine. Det er afgørende med tæt koordination med den ukrainske regering om udkastet, og derfor var det i min optik rigtigt at Merkel og Hollande tog til Kijev, før de i dag rejser til Moskva. Det er desværre på ingen måde sikkert, at en aftale kommer i hus, og selv hvis Putin og Porosjenko skulle blive enige, er det stadig langt fra givet, at aftalen bliver ført ud i livet. Jeg har efterhånden ikke tal på, hvor mange gange Rusland har sagt et og gjort noget andet i denne periode. Derfor er det helt sikkert for tidligt at læne sig tilbage. Mit håb er, at initiativet i første omgang kan bane vejen for en våbenhvile. Striden skal løses ved forhandlingsbordet, ikke på slagmarken.

Det får mig til spørgsmålet om våbenstøtte. Jeg vil ikke spekulere i den amerikanske administrations interne overvejelser. Lad mig dog understrege, at Danmark ikke har planer om at levere våben til Ukraine. Uanset hvor grell situationen er, ændrer det ikke ved, at der ikke er en militær løsning på konflikten. Forhandlinger er altså den eneste farbare vej ud af krisen. Det var også det klare budskab fra Merkel og Hollande, da de besøgte Kiev i går. I dag tager de til Moskva. Lad os håbe, at det kan stoppe oprapningen i Donbas.

Jakob Ellemann-Jensen nævnte, at de to prioriteter ved sidste forelæggelse forud for sidste hasteindkaldte udenrigsrådsmøde havde været to klare budskaber til udenrigsministeren: enighed og flere sanktioner. Det var glædeligt, at det var lykkedes at bygge bro, og selv om man kunne have ønsket flere og hårdere sanktioner, måtte man prioritere enighed. Har man forberedt nogen fremtidige sanktioner og foranstaltninger, til hvis Rusland foretager sig yderligere? Det ville være snedigt.

Nikolaj Villumsen kaldte Ruslands annektering af Krim og indblanding i borgerkrigen uacceptabel. Enhedslisten støttede økonomisk og politisk pres, men tog afstand fra at sende våben til Ukraine. Det er farligt, og det ville ikke gavne civilbefolkningen i det østlige Ukraine. Problemet var, at Rusland ser konflikten som en stormagtsrivalisering med NATO og EU, og derfor nyttede det ikke at gå op i, om man kan vise muskler. Han håbede, at ministeren ville arbejde for, at EU fortæller de dele af den amerikanske

regering, der mener, at det er en god idé at sende våben, at det ikke er det. Nikolaj Villumsen håbede, at Merkels og Hollandes forsøg ville lykkes.

Lars Barfoed var glad for overvejelserne om at forstærke de økonomiske sanktioner. Var der nogen økonomiske sanktioner, som kunne blokere Ruslands evne til at fortsætte krigen? På den måde kunne man måske undgå optrapning af den militære konflikt. Han havde ikke konkrete forslag, men man burde tænke i den retning.

Selv om man ikke på forhånd udelukker våbenleverancer og anden form for militær udstyr til Ukraine de i yderste nødstilfældet, betyder det ikke, at man mener, det bør ske her og nu, eller at det er ønskeligt. På forhånd at udelukke militær hjælp til Ukraine var det samme som at sige til Rusland, at de bare kan gå videre i krigen mod Ukraine. Det var jo en krig mellem Ukraine og separatister, som Rusland støtter både med militært udstyr og soldater – de såkaldte frivillige. Derfor så han det som et skridt i retning af fred og våbenstilstand at gøre det klart for Rusland, at der kunne komme et tidspunkt, hvor tolerancetærskelen bliver overskredet og man bliver nødt til at assistere Ukraine med militært udstyr. Han ønskede ikke at komme i den situation, men at Rusland ikke skal føle sig for sikker. Enhver form for blødhed over for Rusland bliver udnyttet kynisk til at øge aggressionen mod Ukraine. Derfor må man optræde meget håndfast.

Lars Barfoed spurgte til Grækenlands holdning til øgede økonomiske sanktioner mod Rusland. Det har indtil nu været en meget usikker faktor, og det nye styre i Grækenland har, som han forstod det, tætte kontakter til Rusland. Premierministeren er tidligere kommunist og har plejet tæt omgang med styret i Kreml. Derfor kunne man frygte, at der var nogle alliancer, som kunne få Grækenland til at blokere for økonomiske sanktioner.

Mette Bock betegnede konflikten som en krigssituation. Den russiske taktik var tilsyneladende at tage et område ad gangen og så opruste langs grænserne og køre lastvogne ind over dem. Udvides det område, hvor der er problemer? Var der en rød linje, hvor man blev nødt til at sige at noget må gøres – enten via NATO eller via EU? Når Putin bruger de små skridts taktik, bevirker det, at man f.eks. ikke taler om Krim længere. Det var utroligt, at det kan lade sig gøre efter bare et år. Det var vigtigt at have samling på landene, men problemet var, at man kan blive nødt til at dæmpe rækkevidden af sanktionerne. Det anerkendte hun var et dilemma. Grækernes position var interessant: Hvor langt vil man gå for at holde grækerne inden for enigheden?

Holger K. Nielsen mente, at det værste, man kunne gøre, var at sende våben til Ukraine. Der var ingen militære løsninger. Man har gud ske tak og lov fraskrevet sig muligheden for at gå i krig med Rusland. Det var kun diplomatiske, politiske og økonomiske sanktioner, der kunne komme på tale.

Holger K. Nielsen bad ministeren bekræfte, at det var et gammelt fænomen i EU-samarbejdet, at Grækenland har været tæt på Rusland og har trukket i retning af, at behandle Rusland lempeligt. Den nye regering følger bare den traditionelle græske linje, som også den konservative græske regering fulgte. Det var der religiøse og historiske

grunde til. Til almindelig oplysning rettede han Lars Barfoed: Den nye græske minister er ikke kommunist, han kommer fra et reformeret venstreorienteret parti, som Socialistisk Folkeparti havde samarbejdet med. Det stalinistiske kommunistparti hed KKE og sad ikke i regeringen. Holger K. Nielsen advarede mod, at man brugte kommunistforskrækkelse til at distancere sig fra den nye græske regering.

Udenrigsministeren takkede for opbakningen. Han forventede, at det sandsynligvis ville gå rimelig smertefrit med at udvide listen over navne og enheder, både ukrainske og russiske, der kunne omfattes af sanktioner. Man gav også mandat til at forberede alle mulige yderligere tiltag. Han havde ikke en frisk status på det, men Kommissionen var i fuld gang med at foreberede nye tiltag, herunder også økonomiske sanktioner. Han gættede på, at det var inden for de områder, hvor man i forvejen har økonomiske sanktioner, så man kunne vise Rusland, at man kan handle hurtigt. Det ville ikke kræve yderligere mandatgivning fra de nationale parlamenter. Det var på den baggrund man skulle se Merkels og Hollandes initiativ – der skulle ligge noget klar som baggrundstæppe for drøftelserne i Moskva og Kijev. Præcis hvad vidste han ikke.

På spørgsmålet om, hvordan Grækenland ville forholde sig, svarede ministeren Holger K. Nielsen, at han havde ret i, at Grækenland hele tiden har været blandt de mere forbeholdne lande i EU, hvad sanktionerne angik. Den tone var blevet skærpet under den nye regering, det kunne man jo læse i aviserne. Han kunne bekræfte, at sidste udenrigsrådsmøde havde været et af de mere livlige møder, men man fik jo det, man ville have, ud af det. Det kunne have været strammere og bedre, men der blev dog udvist ret stor fleksibilitet fra græsk side; de blokerede ikke. Mange lande ville gerne gå længere. Ministeren kunne ikke vurdere bedre end udvalget, hvordan Grækenland ville stille sig, han håbede dog, at de ville være opmærksomme på, at solidaritet i EU går begge veje.

Ministeren svarede Mette Bock, at det område, separatisterne kontrollerer, er blevet udvidet gradvis, og at man ganske rigtigt kan få den tanke, at Putins mål er at sikre en sammenhængende linje hele vejen ned til Krim, så der kan komme forsyninger og man kan befæste kontrollen. Der var dog stadig godt 400 km, til det mål var opnået. Det er et pænt stort område at erobre og kontrollere, men det er det, man frygter. Det var også derfor, Hollande og Merkel satte ind nu. Hvis man fastsætter en rød linje, ved Putin, hvor langt han kan gå. Men hvis man ser Rusland målrettet begynde at skaffe sig et brohoved ned til Krim med regulære invasioner, mente ministeren, det ville kalde på en ganske kontant europæisk reaktion. Det troede han at mange af hans kolleger var enige i. Adskillige røde linjer er allerede overskredet, og man skulle ikke relativere de uhyrligheder, der allerede havde fundet sted, eller det faktum, at der hver dag døde adskillige mennesker i kamp, og at det skete med støtte fra Rusland.

Lars Barfoed indvendte, at hver gang han sagde, man ikke skulle udelukke militær bistand til Ukraine, hørte han, at der ingen militære løsninger var, kun politiske. Det var han enig i, men nogle gange er det nødvendigt at vise militær beslutsomhed for at presse til forhandlinger om en politisk løsning. Han var glad for – for første gang – at høre ministeren sige det, at Putin muligvis havde tænkt sig at bevæge sig ned langs kysten til

Krimhalvøen for at få en landfast korridor. Det synes Lars Barfoed meget tydede på. Hvis man udelukker enhver form for militær støtte til Ukraine i form af udstyr, våben, ammunition og andet, ved Putin, at han bare kan gøre det, for der er ingen risiko for at blive bremset af andet end økonomiske sanktioner, og det havde de indtil videre ikke gjort. Han støttede den nuværende linje med økonomiske sanktioner, men de havde ikke haft nogen som helst virkning på russisk aggression. Flere røde linjer var allerede overskredet. Kansler Merkel og præsident Hollande burde tænke på Chamberlains besøg hos Hitler lige før krigen, hvor han vendte hjem og erklærede, at der ville være "peace in our time". Og hvad skete der så? Man må lære af erfaringerne, og der findes altså despoter, som kun har respekt for en meget håndfast tilgang.

Mette Bock nævnte, at det var 60-året for København-Bonn-erklæringerne, som i 1955 blev et vendepunkt for udviklingen i Danmarks grænseland. Selv om man ikke kan sammenligne det med situationen i Ukraine, ville hun alligevel sige, at erklæringerne, der sikrede en regulering af forholdet mellem flertal og mindretal, kunne betragtes som en mindretallets grundlov, som hun ville ønske at Merkel havde medbragt oversat til ukrainsk og russisk. Der var inspiration at hente. Konflikten ville fortsætte, hvis ikke man anerkender, at det russiske mindretal er kæmpestort, og at man må finde nogle løsninger, der gør, at det russiske mindretal kan være der på ordentlige vilkår.

Udenrigsministeren var enig i, at man var kommet langt i det danske grænseland, men det var desværre svært at overføre erfaringer mellem mennesker og lande. Den ånd og de praktiske erfaringer, som Bonnerklæringerne er udtryk for, kunne med fordel anvendes i det østlige og sydlige Ukraine. Ukraine har en historisk udfordring, hvad mindretalsbeskyttelse angår. Men ministeren opfattede også en stor del af det, der foregår, som udtryk for en ganske særlig geopolitisk opfattelse hos det nuværende russiske regime. Han vidste ikke, hvor meget bund det havde i det historiske. Rusland og Ukraine er broderfolk, de har ikke en lang historisk konflikt, men tværtimod et over 100 år langt samkvem bag sig.

Ministeren havde glemt at kommentere Lars Barfoeds og Nikolaj Villumsens kommentarer om militær bistand. NATO havde allerede et ganske vidtrækkende samarbejde med Ukraine, og gennem dette samarbejde leverede Danmark også trænings- og støtteindsatser til det ukrainske forsvar. Det var blevet styrket gennem det sidste år. Ingen advokerede for, at Danmark helt unilateralt skulle sende våben af sted. Man diskuterer, om andre lande skal overveje det. Ministeren troede ikke, det ville løse noget at gøre det, og han frygtede, at det ville bidrage til en militær eskalation, som man ikke kunne vinde. Derfor havde han manet til forsigtighed, og de andre europæiske lande var af samme opfattelse. Der måtte sendes bastante signaler om, at det har en høj økonomisk omkostning for Rusland at fortsætte deres fremfærd. Han var ikke enig i, at sanktionerne ingen effekt havde haft. De russiske aktiviteter og aggressioner havde formentlig været betydelig større, hvis det ikke var for disse sanktioner. At man kan fastholde et samlet europæisk pres, gjorde stort indtryk. Hvis man intervererede militært nu, ville det kunne udnyttes af Rusland til at intensivere og legitimere deres angreb, også over for deres egen befolkning. Der var man altså ikke nu. Men principielt måtte man

sige, at man i en så foranderlig verden ikke kan udelukke noget.

Nikolaj Villumsen fandt det positivt, at man ikke ville sende våben til Ukraine. Hvis man skulle engagere sig militært i Ukraine, måtte man være parat til at tage konsekvenserne. Det troede han alle i udvalget var enige om at man ikke var, og derfor skulle man lade være med det og finde en politisk løsning i stedet.

7. Terrorbekæmpelse

– *Politisk drøftelse/Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3367 – bilag 2 (supplerende samlenotat side 5)

EUU alm. del (14) – bilag 300 (fælles erklæring fra uformelt rådsmøde retlige og indre anliggender vedr. terrorbekæmpelse)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 16/1-15 – referat foreligger endnu ikke

Udenrigsministeren: Jeg forventer, at Udenrigsrådets frokost på mandag vil have fokus på terrorbekæmpelse, herunder særligt de eksterne elementer i EU's indsatser mod terrorisme. Det interne spor i terrorbekæmpelse vender jeg tilbage til, når jeg forelægger rådsmødet for generelle anliggender.

Truslen fra voldelig ekstremisme og terrorisme optager selvsagt os alle. Det er meget få terrorangreb i Europa, der ikke på den ene eller den anden måde har en dimension, der rækker ud over Europas grænser. Det er derfor helt afgørende for Europas sikkerhed – og for Danmarks - at vi opbygger kapacitet hos vores partnere i f.eks. Mellemøsten og Afrika til at forebygge og bekæmpe terrorisme. Her har vi allerede håndtag, der kan og bør skrues på. EU råder over en række instrumenter som f.eks. den nye EU-strategi for imødegåelse af terrorisme og udenlandske krigere i Syrien og Irak. Jeg vil derfor især understrege behovet for at accelerere gennemførelsen og udbredelsen af eksisterende redskaber.

EU-kredsens samlede tilgang flugter fint med danske prioriteter: På Udenrigsrådet den 19. januar var der således generelt opbakning til, at EU bør prioritere styrkelse af samarbejdet med lande i Mellemøsten og Nordafrika om terrorbekæmpelse, herunder gennem udstationering af sikkerhedsekspertes på centrale EU-delegationer i regionen; implementering af strategien for terrorbekæmpelse og udenlandske krigere; bekæmpelse af radikaliserings; og diplomatiske indsatser i konflikter, som danner grobund for terrorisme. På mandagens rådsmøde forventes drøftelserne at munde ud i rådskonklusioner, der vil lægge særlig vægt på de elementer, jeg netop har fremhævet.

Fra dansk side lægger vi vægt på, at de redskaber, som EU-Kommissionen råder over – f.eks. EU's stabilitetsinstrument – kobles op på den overordnede politiske ramme. Lad mig i den sammenhæng nævne, at Danmark – i tillæg til vores bredspektrede bilaterale indsats – også bistår Kommissionen med at formulere et kommende EU-program på 11 mio. euro fra EU's stabilitetsinstrument. Der er tale om indsatser i Mellemøsten og Nordafrika, der fokuserer på både at opbygge modstandskraft mod voldelig ekstremisme og generel kapacitet til at bekæmpe terrortruslen, når den materialiserer sig.

17. Europaudvalgsmøde 6/2-15

8. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 3368 (almindelige anliggender) den 10. februar 2015

Udenrigsministeren ville forelægge de væsentligste punkter på dagsordenen for rådsmødet vedrørende almindelige anliggender til orientering.

1. Præsentation af det lettiske formandskabsprogram

– *Præsentation*

Rådsmøde 3368 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2014) 0397 – bilag 7 (henvendelse af 2/2-15 fra KL vedr.

Kommissionens forslag om at trække pakken om cirkulær økonomi tilbage)

Udenrigsministeren: Den 1. januar overtog Letland for første gang EU-formandskabet. På rådsmødet for almindelige anliggender ventes formandskabet at præsentere sit formandskabsprogram for det næste halve års arbejde i Rådet. De tre hovedprioriteter i formandskabsprogrammet er

- 1) konkurrenceevne, vækst og beskæftigelse
- 2) digitalt Europa
- 3) et stærkt Europa udadtil.

I lyset af terrorangrebet i Paris i starten af januar er terrorbekæmpelse blevet tilføjet som en fjerde hovedprioritet.

Formandskabsprogrammet flugter fint med EU's strategiske dagsorden fra juni 2014 og Kommissionens arbejdsprogram, som vi fra dansk side generelt bakker op om.

2. Terrorbekæmpelse

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3368 – bilag 1 (sammenfatning side 4)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 16/1-15, referat foreligger ikke

Udenrigsministeren: Som jeg nævnte under min forelæggelse af Udenrigsrådet, er terrorbekæmpelse øverst på dagsordenen i EU af desværre indlysende årsager. Forskellige aspekter af terrorbekæmpelse er allerede blevet drøftet på en række møder. Udenrigsrådet drøftede den 19. januar EU's eksterne terrorbekæmpelsestiltag. Emnet forventes som nævnt også drøftet under Udenrigsrådets frokost på mandag. I sidste uge (den 29.-30. januar) mødtes EU-landenes justits- og indenrigsministre i Riga på et uformelt møde og drøftede EU's interne terrorbekæmpelsestiltag.

På tirsdag vil vi i Rådet for Generelle Anliggender gøre status over de hidtidige drøftelser og tage bestik af de tiltag, som nu er blevet identificeret. Det skal medvirke til at sikre, at stats- og regeringscheferne på deres uformelle møde den 12.-13. februar kan sende et klart og håndfast signal i form af en erklæring, som understreger, at EU står sammen om at bekæmpe terror.

Drøftelserne på rådsmødet forventes bl.a. at bygge på den erklæring, som indenrigs- og justitsministrene vedtog på deres uformelle rådsmøde i sidste uge, og som særlig fremhæver bedre udnyttelse af eksisterende værktøjer. I erklæringen peges bl.a. på bedre udnyttelse af databaser for henholdsvis udenlandske krigere og straffeattester, vedtagelse af et europæisk PNR-system og styrkelse af grænsekontrollen ved EU's ydre grænser. Erklæringen fremhæver også en styrket indsats mod onlineradikalisering og informationsudveksling med bl.a. Eurojust og Europol. Endelig er der fokus på den eksterne dimension af terrorbekæmpelse, særlig med henblik på at bekæmpe fænomenet udenlandske krigere, der hænger sammen med den ustabile situation i store dele af EU's nærområder.

Lad mig afslutningsvis sige, at regeringen lægger stor vægt på at imødegå truslen fra terrorisme. Derfor støtter regeringen helhjertet EU's aktive deltagelse i det arbejde.

Jakob Ellemann-Jensen havde hørt Morten Bødskov sige noget lignende, da han var justitsminister, og håbede, at de tragiske begivenheder i Frankrig kunne sætte skub på samarbejdet. Arbejdet med PNR-registeret stod lidt i stampe i øjeblikket på grund af nogle udfordringer i Europa-Parlamentet. Måske var det svært at få igennem der, fordi europaparlamentarikere ikke bliver mødt med samme krav om handling som nationalt valgte politikere, som derfor har en større interesse i at få det gennemført. Forventede man, at der ville komme skred i det snart? Hvad skal den fælles aftale bruges til, og hvem har adgang til den?

Udenrigsministeren mindede om, at MEP'er er lige så folkevalgte som nationale parlamentarikere og burde være under det samme pres. Han håbede også, at de frygtelige begivenheder ville løsne op for Europa-Parlamentets fastlåste standpunkter. I hvert fald blev der lagt et betydeligt pres på Parlamentet i denne sag, både fra Rådets og Kommissionens side. Det ville formodentlig blive diskuteret på DER den kommende uge, hvor formanden for Parlamentet, Martin Schulz, ville deltage. Ellers kendte han ikke til pågående handlinger.

3. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 19.-20. marts 2015 (kommenteret dagsorden)

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3368 – bilag 1 (sammenotat side 7)

EUU alm. del (14) – bilag 290 (fortroligt dtfo.ft.dk) (udkast til kommenteret dagsorden) (papiromdelt på Det Europæiske Råd 19-20/3-15 – bilag 1)

Udenrigsministeren: Den kommenterede dagsorden for mødet i Det Europæiske Råd den 19.-20. marts vil blive præsenteret på rådsmødet, og Rådet ventes at tage den til efterretning. Som vanligt finder substansdrøftelsen af dagsordenen for mødet i Det Europæiske Råd først sted på rådsmødet den 17. marts, umiddelbart forud for topmødet. Jeg kan dog allerede nu sige, at etableringen af en europæisk energiunion ventes at blive et hovedemne på mødet. Jeg forventer, at Kommissionen vil offentliggøre sin strategi for energiunionen i slutningen af februar.

EU's energisystem er aldrende og kræver inden for en kort tidshorizont væsentlige investeringer i udskiftninger, for at vi fremover kan imødekomme efterspørgslen fra industrien og forbrugerne. Hertil kommer behovet for at øge EU's energisikkerhed ved at færdiggøre det indre energimarked og dertilhørende energiinfrastruktur.

Men det er ikke ligegyldigt, hvilke investeringer vi foretager. Regeringen ønsker derfor, at klimadagsordenen integreres bredt i strategien for etablering af energiunionen. På den måde kan vi være med til at sikre, at klima ikke afkobles fra energisikkerhed og det indre energimarked. I en tid med faldende oliepriser er det endnu mere vigtigt, at vi skaber de rette betingelser for den grønne omstilling.

Herudover forventes der på topmødet i marts en drøftelse af det europæiske semester, der har til formål at udstikke økonomisk-politiske retningslinjer for medlemslandene. Herefter vil medlemslandene på baggrund af konklusionerne fra forårstopmødet udarbejde stabilitets- eller konvergensprogrammer og nationale reformprogrammer. Kommissionen giver en vurdering af programmerne i maj og fremlægger udkast til udtalelser om programmerne og landespecifikke anbefalinger, som herefter skal behandles på Det Europæiske Råd i juni.

Helt overordnet støtter regeringen arbejdet inden for semesteret og de fastsatte prioriteter. Regeringen støtter og lægger vægt på en troværdig og konsistent implementering af de reformerede regler i det økonomiske samarbejde. Det gælder også de processer for koordinering af medlemslandenes økonomiske politik, der indgår i det europæiske semester.

Sidst, men ikke mindst, forventer jeg, at Det Europæiske Råd vil drøfte situationen i Ukraine og relationen til Rusland. Jeg forventer også, at der vil blive gjort kort status over det østlige partnerskab med henblik på forberedelse af topmødet i Riga den 21.-22. maj.

4. Kommissionens forslag til teknisk revision af EU's flerårige finansielle ramme (MFF)

– *Politisk enighed*

KOM (2015) 0015

Rådsmøde 3368 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Ministeren nævnte ikke dette punkt.

5. Eventuelt

Ministeren nævnte ikke dette punkt.

6. Siden sidst

Ministeren nævnte ikke dette punkt.

Punkt 5. Samråd med udenrigsministeren vedr. samrådsspørgsmål G om Kommissionens liste over 80 forslag, der bør skrottes

KOM (2014) 0910

EUU alm. del (14) – Samrådsspørgsmål G

KOM (2014) 0397 – bilag 7 (henvendelse af 2/2-15 fra KL vedr.

Kommissionens forslag om at trække "pakken om cirkulær økonomi" tilbage)

Helge Vagn Jacobsen fungerede som formand under dette punkt.

Samrådsspørgsmål K

Stillet af Eva Kjer Hansen (V)

"Ministeren bedes redegøre for sin holdning til Kommissionens liste over 80 lovforslag, som foreslås skrottet eller drastisk ændret, og som blev offentliggjort i forbindelse med Kommissionens arbejdsprogram for 2015. Herunder bedes ministeren redegøre for, hvilke af de 80 forslag den danske regering vil kæmpe for at bevare, og hvilke forslag regeringen er enig i bør skrottes. Endelig bedes ministeren redegøre for, om regeringen – ud over de 80 forslag på Kommissionens liste – har yderligere forslag, som den mener man med fordel kunne trække tilbage."

Eva Kjer Hansen begrundede samrådsspørgsmålet med, at der ikke havde været særlig stærke udmeldinger fra regeringen om den såkaldte dødsliste, bortset fra at der var to forslag, man gerne ville bevare. Hun savnede et engagement fra regeringen og mere konkret information om, hvilke forslag på listen den gerne så trukket tilbage, og om der er andre end de to nævnte, man vil kæmpe for at bevare, og om man havde andre ideer til forslag, der skulle tages af bordet. Hun mente, det var i Danmarks interesse at få et mere forenklet samarbejde, hvor man koncentrerer sig om de ting, der giver merværdi.

Udenrigsministeren: Jeg er glad for, at vi i dag får lejlighed for at drøfte emnet, som jeg berørte kort i udvalget i december ved forelæggelsen af Kommissionens arbejdsprogram. Det er jo også meget aktuelt, da jeg, ligesom flere af jer i udvalget, mødtes med den ansvarlige kommissær, Frans Timmermans, da han besøgte Danmark i sidste uge.

Min besvarelse vil falde i tre dele. I den første del vil jeg gøre rede for regeringens generelle holdning til Kommissionens øvelse om at fokusere på de store spørgsmål. I den anden del af min besvarelse vil jeg redegøre for regeringens holdning til Kommissionens liste over 80 lovforslag, som foreslås trukket tilbage eller ændret. I den sidste del vil jeg redegøre for, om der er yderligere forslag, som regeringen mener Kommissionen med fordel kunne trække tilbage.

Ligesom spørgeren støtter regeringen Kommissionens intentioner om at fremme en enkel og effektiv EU-lovgivning med højere grad af respekt for subsidiaritetsprincippet og fokus på de tunge politiske spørgsmål, der gør en forskel for EU's borgere og virksomheder.

Timmermanslisten kan opdeles i tre kategorier:

For det første er der en stor del af lovforslagene, som forslås tilbagetrukket, fordi de ikke længere tjener noget formål. De udfordringer, forslagene oprindeligt skulle adressere, findes ikke længere eller er blevet håndteret gennem anden lovgivning. Regeringen støtter selvsagt, at Kommissionen trækker forslag tilbage, der er forældede eller overhalet af anden lovgivning. I grove træk vurderer vi, at det er omkring 47 af de 80 forslag.

For det andet er der andre lovforslag, som foreslås trukket tilbage, fordi det i en længere periode ikke har været muligt at opnå enighed om forslagene i deres nuværende form. Nogle af de forslag er op mod 16 år gamle, og der er ifølge Kommissionen ingen tegn på fremskridt i forhold til vedtagelse. Regeringen støtter generelt, at Kommissionen trækker forslag tilbage, hvor der ikke har været en udvikling i en længere periode, og hvor Kommissionen vurderer, at det vil være umuligt at skabe videre fremgang. Vi vurderer, at omkring 20 forslag befinder sig i denne kategori.

For det tredje er der nogle forslag, som stadig er aktuelle, men som ikke kan vedtages i deres nuværende form, eller forslag, som Kommissionen vurderer bør ændres for at opnå lovforslagets ønskede effekt. Er man hurtig på regnemaskinen, giver det omkring 13 forslag. Disse forslag trækkes tilbage, men vil senere blive genfremsat i en ændret udgave.

Når tallene angives med forbehold, er det, fordi det kan være svært at rubricere forslagene fuldstændig, efter om de er forældede eller bremset på grund af forhandlingssituationen, da der jo kan være en sammenhæng mellem de to.

Der er efter min vurdering særligt to af de sidste – ændrings- og tilbagetrækningsforslagene – på Timmermanslisten, som har tiltrukket sig stor offentlig opmærksomhed, nemlig luftpakken og affaldspakken. Hvad angår luftpakken, har Kommissionen meldt ud, at den vil fremsætte revisioner til luftpakkens oprindelige forslag, som sigter på at skabe synergi mellem vedtagne klima- og energipakke 2030. Regeringen kan generelt støtte formålet med Kommissionens oprindelige forslag om luftpakken og har derfor også iværksat et analysearbejde for at udrede forslaget's konsekvenser for Danmark. Her vil regeringen tage stilling til forslaget, når analysen af, hvordan det vil påvirke danske forhold, er tilvejebragt.

Hvad angår den såkaldte affaldspakke, har Kommissionen tilkendegivet, at den vil trække pakken tilbage og erstatte den med et nyt og mere ambitiøst forslag inden udgangen af i år for at fremme cirkulær økonomi. Regeringen hilste Kommissionens oprindelige forslag velkommen som grundlag for drøftelse af reguleringen på EU-niveau. Regeringen vil tage stilling til det nye forslag, når det foreligger, men generelt mener regeringen, at forslag, der bidrager til grøn vækst og forbedret konkurrenceevne på længere sigt, er væsentlige elementer på EU's vækstdagsorden.

Jeg har samtidig noteret mig, at Kommissionen har signaleret, at man ikke ønsker at udvande eller neddrose ambitionerne på miljøområdet, snarere tværtimod. Under min samtale med Timmermans gav han udtryk for, at han var ked af, at omtalen i medierne af

netop luft- og affaldspakkerne forud for præsentationen af arbejdsprogrammet havde givet indtryk af, at den nye Kommission ville være mindre ambitiøs på disse områder. Men som sagt får Folketingets Europaudvalg lejlighed til at drøfte disse spørgsmål med den ansvarlige minister, når Kommissionen præsenterer reviderede forslag.

Fra regeringens side har vi også nogle forslag, vi gerne havde set på Timmermanns liste. Det handler om forslaget om genregistrering af motorkørertøjer og forslaget om aktionærrettigheder, som med fordel kunne trækkes tilbage eller i hvert fald revideres. Begge forslag er ganske vanskelige set fra et dansk synspunkt, hvilket vi også har redegjort for her i udvalget. Vi har derfor meddelt Kommissionen, at disse forslag med fordel kunne blive tilføjet annekset II og vil fortsat arbejde aktivt for at sikre danske synspunkter i den videre behandling af forslagene på helt normal vis.

Regeringen vil fortsætte med at følge Kommissionens udmøntning af sit arbejdsprogram tæt, herunder de sager, jeg har nævnt i dag, hvor der enten forventes reviderede forslag, eller hvor vi, som nævnt for udvalget, ser problemer for Danmark.

Eva Kjer Hansen takkede ministeren for den seriøse gennemgang. Udvalget havde et samråd med fagministeren til gode om luftpakken, som hun havde ventet på længe. Det var væsentligt for diskussionen om vækstmuligheder i Danmark og om samspillet mellem luftpakkens krav og den aftalte vækstpakke på fødevarerområdet. Hun spurgte, om regeringen bakkede op om at trække de andre 11 forslag tilbage og genfremsætte dem.

Eva Kjer Hansen roste regeringen for de øvrige initiativer. Hun støttede fuldt ud, at aktionærrettighedsforslaget trækkes tilbage, det ville give mange problemer. Hun opfordrede regeringen til at finde flere forslag, der kunne tages af bordet, såsom forslaget om køns-mæssig sammensætning i bestyrelser. Hvordan forventede ministeren at listen ville blive modtaget? Havde man nogen fornemmelse af andre landes holdning, og af, hvornår der ville blive taget endelig stilling? Eva Kjer Hansen mente, det havde en meget stor signalværdi, om det lykkedes Kommissionen at få trukket – om ikke alle, så størstedelen af – forslagene tilbage.

Holger K. Nielsen sagde, det var vigtigt at efterleve subsidiaritetsprincippet så meget som muligt, men han syntes ikke, det skulle udvikle sig til en dereguleringsdagsorden, sådan som ultraliberalisterne ønskede sig. Meningen med EU er at lægge nogle politiske rammer for de frie markeds kræfter på europæisk niveau. Derfor var Socialistisk Folkeparti tilfreds med, at luftpakken ikke længere er på dødslisten. Han forstod til gengæld ikke tilgangen til affaldspakken. Hvis det foreliggende ifølge regeringen er udmærket og Timmermanns vil holde fast i miljøambitionerne, kunne man lige så godt fastholde og forbedre forslaget. Hvis det først kommer på dødslisten, er der en stor risiko for, at det ikke kommer på dagsordenen igen. Hvorfor var det på listen, hvis man alligevel havde en ambition om at få det gennemført? Kommunernes Landsforening var betænkelig ved det, og de europæiske miljøministre havde på deres møde i december udtrykt stor undren. Der var behov for en stærkere dansk tilkendegivelse, end hvad han hørte fra ministerens side.

Udenrigsministeren var enig med Eva Kjer Hansen i, at luftpakken var vigtig og ville få store konsekvenser. Som udgangspunkt var regeringen enig i at trække de andre 11 forslag på listen tilbage og genfremsætte dem. Med hensyn til kvinder i bestyrelser har regeringen gjort den danske holdning gældende over for Rådet og Kommissionen. Danmark er en del af det blokerende mindretal og har været medunderskriver på en fælles erklæring, hvor man udtrykker sin modstand.

Der tegnede sig ikke et entydigt billede af, hvordan det ville ende. Nogle af forslagene, især i den første og anden kategori, var oplagte at trække tilbage, fordi de var forældede, irrelevante eller umulige at blive enige om. Kommissionen har initiativretten til at sætte forslag på listen, og det ville man som udgangspunkt respektere. Men affaldsdirektivet og spørgsmålet om cirkulær økonomi ville blive genstand for en ganske intens debat. Ministeren havde noteret sig miljøorganisationernes og KL's synspunkter og havde drøftet dem med Timmermanns. På den baggrund var han beroliget af, at Timmermanns havde meldt klart ud, at man 1. ønsker et mere ambitiøst udspil, 2. vil fremsætte det inden for 10 måneder. Målet er at brede det længere ud end bare til affaldsområdet. Det gav mening at støtte den tilgang, hvis der ikke bliver gået på kompromis med den grønne profil og mulighederne for grøn vækst og cirkulær økonomi. Det måtte man selvfølgelig holde øje med. Ministeren kendte Timmermanns godt, og han plejede at holde sit ord. Derfor havde ministeren fuld tillid til, at Timmermanns ønskede at hæve ambitionsniveauet, og at han vurderede det var realistisk.

Holger K. Nielsen spurgte, hvorfor Timmermanns så ikke ville arbejde videre på baggrund af det nuværende forslag og gøre det mere ambitiøst. Hvorfor skulle det partout på dødslisten for så at genopstå fra de døde rige?

Udenrigsministeren svarede, at det turde han ikke sige. Det tager tid og kræfter at behandle sådan et forslag, og hvis det ikke lykkes i første omgang, er det måske sværere at komme med nyt forslag på området umiddelbart efter. Han troede ikke, det var udtryk for, at man ønskede at slække på ambitionerne.

Holger K. Nielsen sagde, at problemet var, at man skulle starte helt forfra i den nye Kommission, hvis forslaget blev trukket tilbage. Der var risiko for, at det ville gå helt galt, uanset hvilke ambitioner Timmermanns selv havde. Det var jo et kollegium, han skulle have det gelejdet igennem. Der var altså ingen sikkerhed for et mere ambitiøst forslag.

Eva Kjer Hansen roste Kommissionen for at være indstillet på at trække forslag tilbage og genoverveje, hvordan man bedst når det mål, man har sat sig. Det var jo en diskussion om, hvilke metoder man skal bruge, og hvordan man gør det enklest og mest effektivt. Det glædede hende, at ministeren gav indtryk af en meget aktiv indsats. Hun håbede, Danmark gjorde sit bedste for at få det til at lykkes. Det kan sætte et markant præg på, hvordan samarbejdet skal være fremadrettet – hvad der skal reguleres på EU-niveau, og hvad man lige så godt kan håndtere hver for sig.

Udenrigsministeren sagde, at det var en politisk vurdering, om det var bedst at forsøge at få vedtaget det, man har. Han vidste ikke, hvor realistisk det var. Alternativet er at genfremsætte det i en omgang spredt ud i den nye kommissionsstruktur og med bredere ejerskab til det. Ministeren havde fuld tillid til Timmermanns. Ministeren var glad for at deltage i samrådet og delte formandens tilgang. Det var et vigtigt spørgsmål, der krævede en indgående dialog mellem regeringen og Folketinget.

Holger K. Nielsen var enig i, at det var vigtigt. Men hvis Timmermanns er på Danmarks side, hvad stod Danmark så præcist for? Miljøministrene protesterede kraftigt i december, og den danske miljøminister har tilkendegivet, at hun ønskede at arbejde videre på det nuværende forslag. Det skal ikke bare vedtages i sin nuværende form. Hensigten var at integrere det ambitionsniveau, Timmermanns taler om, i forslaget. Det handlede om at beholde de fugle, man har i hånden, og ikke satse på de fugle, man har på taget.

Udenrigsministeren svarede, at uanset hvor fuglene er henne, skulle de gerne kunne flyve. Når han sagde, at Timmermanns var på samme side som Danmark, var det, fordi han delte regeringens ønske om, at EU bliver stærkere i den grønne vækst og på resourcedagsordenen. Timmermanns var blevet mere klar om sine ønsker om at styrke den dagsorden og det højere ambitionsniveau. Der var ingen uoverensstemmelse mellem miljøministerens og udenrigsministerens syn på sagen, begge ønskede et ambitiøst udspil, der fremmer grøn vækst.

Punkt 6. Forelæggelse af det uformelle møde i Det Europæiske Råd den 12.-13. februar 2015

EUU alm. del (14) – bilag 300 (fælles erklæring fra uformelt rådsmøde retlige og indre anliggender vedr. terrorbekæmpelse)
EUU alm. del (14) – bilag 292 (fortroligt, dtfo.ft.dk) (udkast til erklæring om terrorbekæmpelse) (papiromdelt på Uformelt Det Europæiske Råd 12-13/2-15 – bilag 1)

Statsministeren: I næste uge er der uformelt møde blandt EU's stats- og regeringschefer. Der er lagt op til et endagsmøde. Da det er et uformelt møde, skal vi ikke træffe beslutninger eller vedtage konklusioner. På mødet vil vi følge op på de forfærdelige terrorhandlinger i Paris sidste måned. Vi vil også diskutere videreudviklingen af den Økonomiske og Monetære Union. Og endelig vil vi tage bestik af situationen i Ukraine i lyset af de seneste ugers bekymrende udvikling.

Terrorismebekæmpelse

Terrorisme er en aktuel trussel mod alle europæiske lande. Det står lysende klart efter angrebet i Paris og anholdelserne i Belgien, Spanien og Tyskland. Kampen mod terror er derfor særdeles vigtig for EU-landene. Der er ingen tvivl om, at vi bekæmper truslen bedst, hvis vi deler information og hjælper hinanden i fællesskab. EU har allerede i dag et samarbejde om terrorbekæmpelse. Det skal vi gøre endnu stærkere. Vi vil se på, om vi kan udnytte de eksisterende instrumenter endnu bedre. Og vi vil overveje, om der er behov for nye initiativer.

Jeg forventer, at vi på mødet kan blive enige om en erklæring, der i lyset af begivenhederne i Frankrig skitserer en lang række områder, hvor vi vil undersøge mulighederne for at styrke EU's indsats yderligere. Jeg lægger særlig vægt på tre elementer. For det første skal vi blive endnu bedre til at udnytte Europol og samarbejdet mellem de europæiske anklagemyndigheder i Eurojust. Det gælder konkrete efterforskninger, informationsdeling, udvikling af databaser og erfaringsudveksling. For det andet skal vi sikre effektiv kontrol af EU's ydre grænser. Grænsemyndighederne skal have mulighed for mere systematisk at kontrollere rejsende EU-borgere i relevante databaser for at sikre, at de ikke udgør en trussel mod den indre sikkerhed. Sådant en systematisk kontrol finder i dag alene sted for så vidt angår tredjelandsstatsborgere. En udvidelse i forhold til EU-borgere er en vigtig og nødvendig del af indsatsen mod udenlandske krigere. For det tredje skal vi have bedre regler om udveksling af oplysninger om flypassagerer. Det er vigtigt, at EU vedtager et europæisk passerregistersystem. Sådant et system kan give vigtige oplysninger om potentielle terroristers rejsemønstre. Og der skal selvfølgelig være indbygget bestemmelser, som sikrer beskyttelse af personoplysninger.

Selv om retsforbeholdet afskærer Danmark fra at deltage i vedtagelsen af reglerne, har de også betydning for vores egen sikkerhed. Derfor støtter vi helhjertet arbejdet med at sikre en endelig vedtagelse af forslaget.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at den største udfordring for bekæmpelse af terrorisme i Danmark var retsforbeholdet, hvor man nu var på rette spor. En anden udfordring var, at alle er rystede og chokerede over det, der skete i Paris, og føler et behov for at handle. Som statsministeren sagde, er det bedst og mest effektivt at bekæmpe den slags i fællesskab. Jo mindre koordineret det bliver, jo sværere bliver det at få den fælles ramme på plads. Det er vigtigt at få sat skub processen, så indsætterne ikke stritter i alle mulige retninger, og så man undgår paniklovgivning. En tredje udfordring er, at det er politimæssige informationer, der bliver udvekslet, og ikke efterretningsmæssige. Ville man drøfte hvordan man får de hemmelige tjenester til at kommunikere bedre på efterretningssporet og ikke blot politisporet, der kræver, at der er foregået en kriminel handling? Der var også en udfordring vedrørende dømte tredjelandsborgere. Hvis f.eks. en belgier bliver anholdt i Danmark, fortæller man det til det belgiske politi, men det gør man ikke med tredjelandsborgere. Kunne man drøfte, hvordan man kan ændre det?

Derudover kunne det være fornuftigt med en fælles europæisk definition af terrorisme. Det har man ikke i øjeblikket.

Lars Barfoed var enig i terrorbekæmpelsestiltagene. Retsforbeholdet er selvfølgelig problematisk, men det ville man forhåbentlig snart komme af med. Han mente, det var et spørgsmål om at bruge flere ressourcer. Der er i forvejen mange instrumenter, som bare skal benyttes. Med hensyn til flysikkerhed kunne der gøres mere.

Statsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at bekæmpelse af international terrorisme kræver samarbejde i EU – og uden for EU. Det åbne politi skal samarbejde i Euro-pol, og der skal udveksles efterretninger, som man allerede gør det. De gange man i Danmark har forhindret terrorangreb, har det netop skyldtes samarbejdet mellem tjenesterne. Efterretninger er i udgangspunktet et nationalt anliggende, som man ikke har EU-regler for, og det er heller ikke det, der bliver bedt om, men man skal selvfølgelig samarbejde på området. Hvad enten det drejer sig om forebyggelse, efterforskning eller retsfølgelse, spiller EU's retspolitiske samarbejde og politisamarbejde en enorm rolle. F.eks. har man i Schengensystemet en fælles database, som er helt nødvendig, hvis man skal overvåge tredjepersoner, der ikke har lovlig adgang i Europa eller har et skummelt forehavende. Derfor arbejdede regeringen for et europæisk passagerregister.

Statsministeren havde ikke været opmærksom på, at man ikke har en fælles europæisk definition af terrorisme, men hun syntes, man skulle drøfte det. Man skulle også se på, om man kan gøre noget for at udveksle oplysninger med dømte tredjelandsborders hjemlande. Hun troede, der ville starte en ny debat om, hvilke instrumenter der er brug for. PNR-registret var et godt eksempel på, at der var kommet gang i debatten.

Styrkelse af Den Økonomiske og Monetære Union

På topmødet skal vi også diskutere en styrkelse af EU's Økonomiske og Monetære Union. Som vi aftalte på topmødet i december, vil der blive tale om en indledende drøftelse uden konklusioner. Derefter vil Kommissionsformanden i tæt samarbejde med formanden for eurotopmøderne – altså Tusk – og formændene for eurogruppen og formanden for Den Europæiske Centralbank udarbejde en rapport. Den vil vi så drøfte på vores topmøde til juni. Det er mit indtryk, at der ikke i øjeblikket er stor appetit på vidtrækkende forslag til at styrke ØMU'en. Fokus er mere på, hvad der gik galt forud for den økonomiske krise, og hvilke tiltag der kunne have forhindret krisen. Jeg forventer derfor ikke, at der vil blive fremlagt nogen konkrete forslag inden mødet, men alene at der lægges op til en diskussion af de grundlæggende årsager til den økonomiske krise. Det er vigtigt, at vi samler op på de erfaringer, vi har gjort os, så vi forhindrer, at en lignende situation opstår i fremtiden.

Vi kommer nok også til at drøfte de instrumenter, som vi har vedtaget i opfølgningen på den økonomiske og finansielle krise, f.eks. twopack, sixpack og finanspagten. Det gør vi bl.a. for at se på, om de ville have været tilstrækkelige til at håndtere krisen. Jeg forventer, at der bliver tale om en forholdsvis åben drøftelse på baggrund af et analysedokument og en række spørgsmål til medlemslandene. Vi har endnu ikke modtaget analysedokumentet, så jeg har ikke mulighed for at komme nærmere ind på indholdet.

Jeg er meget tilfreds med, at spørgsmålet om en styrkelse af ØMU'en bliver taget op på et uformelt topmøde, hvor alle 28 medlemslande er med omkring bordet. Selv om en styrkelse af ØMU'en i første række vedrører eurolandene, er det noget, vi alle har en interesse i. Gennemsigtighed og åbenhed for ikkeeurolande er afgørende for sammenholdet i EU-28. Det giver ikkeeurolande som Danmark mulighed for at fremme vores interesser og for at deltage i tættere samarbejde, når det giver mening.

Nikolaj Villumsen sagde, at twopacken, sixpacken og finanspagten berører Danmark, selv om man ikke er med i euroen, fordi regeringen og et flertal i Folketinget har valgt at tilslutte sig dem. En analyse fra Folketingets økonomiske konsulent havde dog vist, at disse redskaber ikke ville have advaret imod krisen, hvis de havde fandtes dengang. Den strukturelle saldo så eksempelvis fin ud lige op til finanskrisen. Til gengæld har tiltagene og sparepolitikken forhindret Europa i at få gang i hjulene og komme ud af krisen med social elendighed og høj arbejdsløshed til følge. I lyset af det græske valg burde man diskutere, om sparepolitikken har været en succes. Han opfordrede til at stoppe med at spare sig ned i et sort hul. Man burde også fra dansk side støtte en realistisk afbetalingsmodel for Grækenland. Hvad tænkte statsministeren om det?

Lars Barfoed håbede ikke, at statsministeren ville lytte til Nikolaj Villumsen. Selvfølgelig skulle man drage nytte af erfaringerne fra, hvad der skete før krisen, og se på, hvordan man kan styrke euroen. I øjeblikket var den danske krone under stærkt pres, fordi man stod ret stærkt i forhold til mange eurolande. Det måtte give anledning til nogle overvejelser om, hvordan man kan styrke væksten i Europa. Det må være den overordnede dagsorden. Hvis man fører en slap økonomisk politik, vender man tilbage til de problemer med

at bruge for mange penge og løbe for store risici i forbindelse med kreditter, der førte til finanskrisen. Det ville skabe utryghed på de finansielle markeder og dermed svække euroen og give mere pres på den danske krone. Der blev taget gode initiativer, ikke mindst den nye Kommissions forslag til en investeringsfond, hvor man kan finde penge til at investere i infrastrukturprojekter, som er gode samfundsinvesteringer.

Statsministeren svarede Nikolaj Villumsen, at finanskrisens årsager var en lang diskussion. Krisen havde en stor effekt på den reelle økonomi, men afdækkede også meget hurtigt, at økonomien i en række europæiske lande ganske enkelt ikke var holdbar, fordi der manglede en sammenhæng mellem udgifter og indtægter. Det problem trækkes man stadig med i visse lande, hvor man ikke har fået gennemført de nødvendige reformer såsom udvidelse af skattebasen. Statsministeren var ikke i tvivl om, at tiltagene har virket. De tilstande for nogle år siden, hvor der var tale om, at euroen kunne bryde sammen, havde man afværget ved solidariske handlinger og ved at styrke det økonomiske samarbejde i EU. Der er lavet en bankunion for at forhindre, at skatteborgerne skal betale for at hjælpe bankerne, spillereglerne for den finansielle regulering er blevet styrket, og eurolandene har etableret en omfattende mekanisme til at hjælpe lande, der har problemer. Det var derfor forkert at sige, at eurolandene ikke var solidariske med hinanden. Tværtimod havde der været tale om historisk solidaritet i en tid, hvor man kunne have ladet være. Eurolandene havde bedt deres egne skatteborgere være med til at bære en del af byrden. Man fandt i samme ombæring på nogle ting, der var med til at genoprette økonomien i Europa som f.eks. finanspagten, som Danmark selv besluttede at være en del af.

Man vidste endnu ikke, hvad grækerne vil bede om med hensyn til afbetaling af landets gæld. Men som repræsentanter for et ikkeeuroland tilkom det ikke regeringen at bede nogen eftergive gælden. Statsministeren mente generelt, at man må overholde de aftaler, man indgår. Efter man har fået en mere konsolideret økonomi, har man kunnet tage nogle nye redskaber i brug. ECB havde bl.a. benyttet sig af kvantitativ lempelse, som forhåbentlig vil få en effekt. Dertil kom den store strategiske investeringsfond, som regeringen i udgangspunktet støtter. Det var det rigtige tidspunkt at etablere sådan en fond. Og det var forkert, at man ikke har gjort noget for væksten. I Danmark har man gjort meget såsom at konsolidere økonomien. Der var en grundlæggende uenighed om, hvad der udløste krisen, og mest af alt om, hvorvidt Europa udviste tilstrækkelig solidaritet til at løse problemerne. Statsministeren havde aldrig set Europa være så solidarisk som i de seneste år.

Nikolaj Villumsen syntes ikke, det ikke virkede, som om statsministeren var begejstret for at diskutere den økonomiske situation i Europa. Men når man havde besluttet, at Danmark skulle tilslutte sig finanspagten uden at spørge befolkningen, burde man også kunne drøfte, om det var fornuftigt. Den politik, man har ført de sidste 5 år, har spillet faldit. Der er bl.a. stadig høj arbejdsløshed. Økonomiministeren havde tidligere på mødet fremhævet Letland som et godt eksempel på reformpolitikken, men her er 10 pct. af befolkningen udvandret. Var det ikke på tide at overveje, hvordan der kan komme gang i hjulene? Man har tidligere været opsat på at eksportere til Kina og BRIC-landene, men

der var økonomien nu på vej ned. Hvis der skal gang i hjulene, skal der sælges ting i Europa, og den nuværende politik gør ikke noget for at fremme det. Hvorfor ikke prøve noget nyt?

Statsministeren ville gerne diskutere det, men troede ikke, de ville blive enige. Enhedslisten tegnede et forkert billede af historien. Det var ikke EU's skyld, at der havde været krise i visse lande. Det skyldtes, at der i de lande ikke var en tilstrækkelig sammenhæng mellem indtægter og udgifter. EU's politik har virket: Der er vækst i de europæiske lande, det går lidt bedre end hidtil, og den har anvist en vej, der kan skabe endnu mere vækst. Man skal have en investeringsfond, kvantitativ lempelse og instrumenter, der allerede er sat i værk. Det digitale indre marked skal færdiggøres, og der skal laves en frihandelsaftale med USA. Hvis Enhedslisten var optaget af vækst, burde partiet støtte den aftale. Der er stadig meget, man kan gøre for den europæiske vækst, men det var helt sikkert, at Enhedslistens kur med at bruge penge, som man ikke har, ikke var vejen frem. Den nuværende politik gør, at man kan overlevere et velfærdssamfund til den næste generation og få bugt med ungdomsarbejdsløsheden.

Nikolaj Villumsen svarede, at Enhedslistens økonomiske politik ikke gik ud på at forgælde sig, men derimod på at lade de bredeste skuldre bære de tungeste læs og bruge pengene på at sætte gang i hjulene. Dagen før havde ECB – før DER-topmødet og Økofinmødet – valgt at gøre det svært for de græske banker at låne penge. Det var en ret drastisk beslutning, som åbenbart var truffet, på baggrund af at den nye regering havde spurgt til det fornuftige ved sparepolitikken. Nikolaj Villumsen så det som en demokratisk test: Er EU parat til at acceptere, at befolkningen kan fravælge en politik, som har vist sig at være forkert? Kan EU rumme en demokratisk diskussion af, om man kunne gøre det anderledes? Den græske regering ville ikke låne flere penge, bare finde en realistisk måde at afbetale på og derudover beskatte de rigeste, som indtil videre var sluppet. Det syntes han virkede fornuftigt. Det var bekymrende, at man går så hårdt til værks over for Grækenland. I længden kunne det også have økonomiske konsekvenser for de andre europæiske lande. Mente statsministeren, at ECB's beslutning var fornuftig? Man kan gemme sig bag den omstændighed, at Danmark ikke er et euroland, men når statsministeren mente, at Danmark i kraft af finanspagten skal følge europolitikken, havde hun vel en holdning til ECB's beslutninger.

Lars Barfoed mente, at når Nikolaj Villumsen blev ved med at synge den gamle sang om at bruge flere penge, selv om det var det, der havde bragt de kriseramte lande i ulykke, var det nok, fordi han havde tilbragt for meget tid i Grækenland. Det er derfra, man kender sagnet om sirenenes sang, der var så skøn, at sømændene blev lokket mod den og led skibbrud på klipperne. Han håbede, at statsministeren som Odysseus ville binde sig fast til masten, stoppe ørerne til og fortsætte kursen, for det var det eneste rigtige. Problemet var, at man havde brugt for mange penge og givet kreditter, man ikke skulle have givet. Det skulle ikke gentage sig, og det skulle de finansielle markeder være overbevist om, så man kunne fortsætte genopbygningen af den europæiske økonomi.

Statsministeren sagde, at den græske regering skulle have en chance for at vise, hvad den vil og kan. Hun så frem til at møde den græske regering. Regeringen ønsker Grækenland det bedste og håber på mere positive vinde. Men valgresultatet ændrer ikke grundlæggende ved de økonomiske udfordringer. Hun havde dyb respekt for det græske folk og de ønsker, det har, men hvis man eftergav gælden, var der andre – skatteborgere – der skulle betale den. Det kunne også få konsekvenser i forhold til andre lande med et udestående såsom Spanien eller Portugal. Det var en god afbetalingsaftale, og den skulle holdes. Man havde endnu ikke taget stilling til de to vækstinitiativer – det digitale indre marked og frihandelsaftalen med USA – men mon ikke Enhedslisten ville være imod sidstnævnte.

Statsministeren svarede Lars Barfoed, at Odysseen varede 10 år, så hvis hun skulle fortsætte kursen som Odysseus, skulle hun i hvert fald bruge fire år til.

Nikolaj Villumsen sagde, der havde været meget sirenesang, ikke mindst fra de konservative i Grækenland, der ikke har beskattet de rigeste og været mestre i korruption. Det ville der forhåbentlig blive gjort noget ved nu. Mere end 90 pct. af de penge, Grækenland havde lånt, var gået til tyske og franske banker. Kravene havde handlet om at skære ned på velfærden frem for at få styr på skattebetalingen. Det var relevant at diskutere, om de krav var politisk fornuftige. Han opfordrede statsministeren til at lytte mere til de socialdemokratiske ledere i Frankrig og Italien, der har villet drøfte disse ting, end til den tyske, konservative kansler. Mente statsministeren, at Grækenland fik en fair chance, når ECB meldte ud, som de gjorde? Var det fair, at en ikkedemokratisk institution giver den form for tæsk?

Statsministeren syntes det var rigtigt, at Grækenland skulle etablere en skattebase, og de skal have en god balance mellem indtægter og udgifter. Hun var uenig i, at det var alle andres skyld. Det var de enkelte medlemslandes ansvar at sikre balancen mellem indtægter og udgifter. De instrumenter, man havde indført, skulle sikre, at medlemslandene overholder deres forpligtelser. Hvorfor Nikolaj Villumsen havde været imod dem, forstod hun ikke, for de var jo et forsøg på at skabe en balance, så man undgår at give voldsomme problemer videre til den næste generation. Hun ville ikke vurdere, hvad ECB gjorde. Det var en sag for eurolandene. Som hun havde forstået det, tillod man ikke længere optagelse af gæld med sikkerhed i græske statsobligationer, fordi de har en dårlig rating. Det var en pengepolitisk vurdering, hun ikke havde noget at udsætte på.

Nikolaj Villumsen indvendte, at hvis man havde haft finanspagten i 2008 og beregnet Danmarks – eller Spaniens – strukturelle saldo, havde den set helt fin ud. Den havde altså ikke advaret imod finanskrisen.

Statsministeren svarede, at det vidste hun ikke.

Situationen i Rusland og Ukraine

Det tredje emne på dagsordenen er situationen i Rusland og Ukraine. Som I ved, har Rusland i de seneste uger foretaget en markant optrapning af konflikten. Det har vi været nødt til at reagere på. Derfor udsendte jeg sammen med mine europæiske kolleger en fælles erklæring i slutningen af januar, der i utvetydige vendinger gjorde det klart, at Rusland har et medansvar for krisen, og at EU er klar til at tage yderligere skridt, hvis det bliver nødvendigt. I lyset af den alvorlige situation bad vi udenrigsministrene om at forberede et passende svar. De gjorde de på det ekstraordinære møde den 29. januar. De besluttede bl.a., at der skal sættes nye personer og enheder på EU's sanktionsliste. Det skal vedtages senest på udenrigsrådet den 9. februar. De besluttede også at forlænge de sanktioner mod personer og enheder, som blev vedtaget i marts sidste år – foreløbig indtil september 2015. Og endelig bad de Kommissionen om at forberede nye mulige sanktioner, herunder yderligere økonomiske sanktioner, så de er klar, hvis det bliver nødvendigt. Det er et meget klart signal til Rusland om situationens alvor. Om det bliver aktuelt at gå videre med de økonomiske sanktioner, vil afhænge af situationen på jorden og Ruslands handlinger i øvrigt.

Der er som sagt tale om et uformelt topmøde den 12. februar, og derfor forventer jeg som udgangspunkt ikke, at vi på dette møde vil træffe beslutning om yderligere sanktioner. Samtidig er det klart, at vi kan blive nødt til at reagere, hvis situationen på jorden tilsiger det.

Den endelige beslutning vil vi tage i fællesskab med de andre EU-lande. Det er helt afgørende for EU's styrke i den her sag, at vi bevarer enigheden i EU. Det er også helt afgørende, at vi holder døren åben for forhandlinger om en fredelig løsning. Derfor er det positivt, at der igen er bevægelse i det politiske spor. Kansler Merkel og præsident Hollande rejste i går til Kijev, og i dag mødes de med præsident Putin. Håbet er at finde en fredelig løsning, og det støtter regeringen selvfølgelig. Den overordnede tilgang med dialog og pres følger den balancerede linje, som vi gennem hele forløbet har tilstræbt: EU er klar til at gå videre, hvis situationen tilsiger det. Omvendt er vi også klar til at lempe sanktionerne, hvis Rusland tager reelle skridt til at bidrage til en fredelig løsning. Den linje skal vi fortsætte med.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at det vigtigste var, at man øgede sanktionsregimet mod Rusland og fastholdt den europæiske enighed, hvilket lykkedes på Udenrigsrådet sidste uge, selv om der var trusler om det modsatte. Han appellerede til, at der blev forberedt en liste over sanktioner, til når Rusland skruer bissen på.

Lars Barfoed gentog, hvad han havde sagt til udenrigsministeren tidligere på dagen: Da Chamberlain lige før krigen havde forhandlet med Hitler, vendte han hjem fra Berlin og talte om *peace in our time*. Dengang stolede man på en despot, og alle ved, hvad der siden skete. Han advarede mod at tro, at den hellige grav er velforvaret. Der er grund til at se med stor skepsis på russernes bevægelser. I første omgang var det økonomiske sanktioner, der skulle til – og flere af dem, hvis ikke der sker en vending. Men hvilke sanktioner troede regeringen kunne bremse den russiske aggression? Indtil videre har de

haft en effekt på den russiske økonomi, men de har ikke bremset de russiske aggressioner. Skulle sanktionerne have en helt anden karakter? Kunne man lamme nogle af de ressourcer, Rusland bruger til at føre krig med. Og ville den græske regering bakke op om yderligere sanktioner?

Statsministeren svarede Lars Barfoed, at han havde ret i, at Rusland er parat til at gå meget langt for at opfylde deres strategiske målsætninger, men at sanktionerne faktisk virkede. De har påvirket Rusland, hvor inflationen var steget mere end 10 pct., rubelkursen var faldet med ca. 50 pct. siden starten af sommeren og den officielle rente i Rusland var 15 pct. Det står i meget stærk kontrast til renterne i de fleste vestlige lande. Udenlandske investorer er meget tilbageholdende over for Rusland, men Ruslands ledelse er tilsyneladende parat til at betale en høj pris. Det var allerede blevet besluttet at forlænge sanktionerne til senere på året og at forberede nye sanktioner mod personer og enheder. Det skulle der ikke træffes beslutning om på mødet. Men erfaringerne fra det seneste år viser, at de aftaler, man indgår, ikke nødvendigvis bliver holdt. Minskaftalen havde ikke haft det fornødne resultat, men kansler Merkels og præsident Hollandes forsøg på i disse timer at få en aftale om våbenhvile var meget vigtigt.

Mødet sluttede kl. 15.20